

การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา

สารนิพนธ์

ของ

นางสาววิภาพรรณ แจ่มจร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตรศึกษา

กุมภาพันธ์ 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

004-678

๒๖๕.๗

๕.๖

การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา

บทคัดย่อ

ของ

นางสาววิภาพรรณ แจ่มจร

- 9 ต.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
กุมภาพันธ์ 2547

h 244 357

วิภาพรรณ แจ่มจร. (2547). การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา. สารนิพนธ์นิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี, อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นางเยาว์ กอสนาน.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาหรือ Web Board กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา (Web Board) ในเว็บไซต์ www.mweb.co.th ที่กระดานสนทนาชื่อ “ลอกีพา” “ดารา นักร้อง” และในเว็บไซต์ www.sanook.com ที่กระดานสนทนาชื่อ “Free of Your Mind” “Talk of the Town” ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบ กระู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีจำนวนทั้งสิ้น 819 กระู้ จาก กระู้ทั้งหมด 4,967 กระู้ คิดเป็นร้อยละ 16.488 มีคำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 2,982 คำ เมื่อนำมาคัดเลือกโดยตัดคำซ้ำจะได้คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด 687 คำ (23.038%) เมื่อนำคำทั้งหมดมาจัดกลุ่มเกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้กลวิธีการเว้นวรรคในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมากที่สุด (33.350%) รองลงมาคือ การเปลี่ยนตัวอักษร (20.010%) การละ (16.385%) การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ (5.075%) การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ (2.755%) การใช้อุปลักษณ์ (2.175%) และกลวิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การย่อคำ (1.305%) นอกจากนั้นยังพบกลวิธีที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพเพิ่มเติม ได้แก่ การเขียนในรูปการสะกดคำ (2.465%) การใช้คำสแลง (2.320%) การใช้คำผวน (1.160%) การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร (0.870%) การใช้ภาษาถิ่น (0.435%) การใช้คำเชิงวิชาการ (0.435%) การประสมคำและการกลมกลืนเสียง (0.145%) และการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้มากกว่า 1 วิธี (10.730%)

A STUDY OF INTERNET USERS' TECHNIQUES
IN AVOIDING IMPOLITE WORDS
ON THE WEB BOARD

AN ABSTRACT
BY
MISS WIPAPAN JANGJORN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University
February 2004

Wipapan Jangjorn. (2004). *A Study of Internet Users' Techniques in Avoiding Impolite Words on the Web Board*. Master's Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Yanisa Buranachaitavee, Wannakarn Likidrattanaporn, Assist. Prof. Nongyao Korsanan.

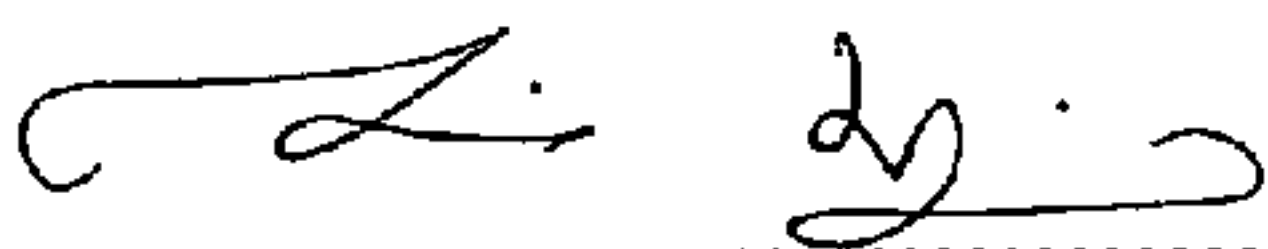
The purpose of this research was to study Internet users' techniques in avoiding impolite words on web boards. The subjects of the study were Internet users who avoided using or typing impolite words in the discussion messages on the web board from the website www.mweb.co.th and www.sanook.com between February – April 2003. The data were analyzed into percentages.

The findings were as follows :

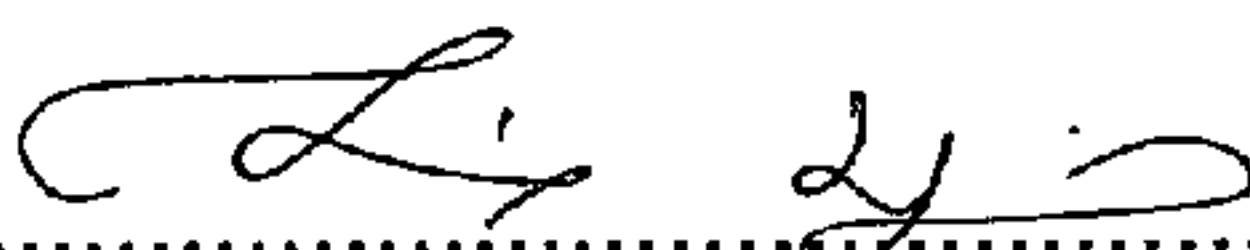
Out of 4,967 messages on the web boards 819 (16.488%) avoided using impolite words. The researcher selected avoiding impolite words 687 (23.038%) from 2,982 words on condition that no repetition allowed. The most common way to avoid the use of impolite words found is pausing (33.350%). The other ways were changing letters (20.010%), clipping (16.385%), spelling into English (5.075%), loan words (2.755%) and metaphors (2.175%). The least found technique was abbreviation (1.305%). The researcher also found other additional techniques used to avoid impolite words such as writing in spelling forms (2.465%), using slang words (2.320%), reversing words (1.160%), using signs or icons instead of letters (0.870%), dialect usage (0.435%), learned terms (0.435%), harmonious word (0.145%), and using more than one technique (10.730%).

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

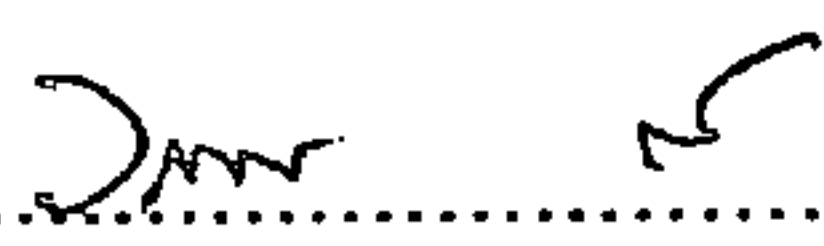

.....
(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

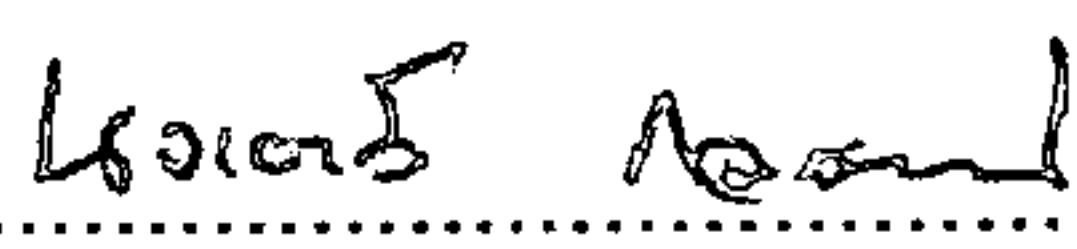
ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

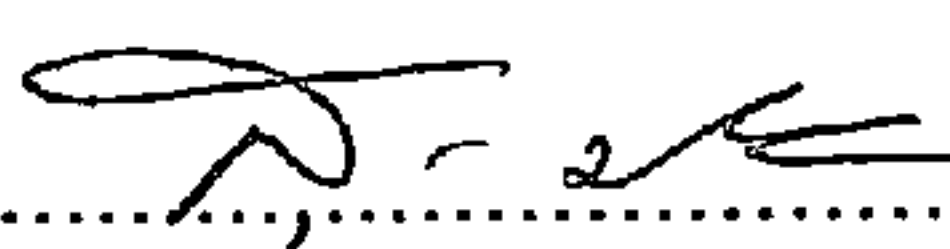
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี)

..... กรรมการ
(อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงเยาว์ กอสนาน)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ สุภา ปาณูเจริญ)
วันที่ 27 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้เนื่องจาก ผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี ประธานควบคุมสารนิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงเยาว์ กอสนาน กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้ให้แนวคิดและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงสารนิพนธ์ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนภาษาศาสตร์การศึกษาทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลืองานวิจัย และเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา

ประการสุดท้าย ขอกราบขอบพระคุณ คุณวิเชียรและคุณละออ แจ้งจร คุณสมจิตต์ กลั่นรอด และครอบครัว ที่ได้เลี้ยงดู ให้กำลังใจด้วยความรักและความห่วงใยแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าประโยชน์ที่ได้รับจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ผู้วางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัยและผู้ที่มิอุปการะคุณทุกท่าน ที่คอยเป็นกำลังใจ อบรมสั่งสอน ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

วิภาพรรณ แจ้งจร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
คำ.....	4
ความหมายของคำ.....	4
ระดับของคำ.....	6
ความหมายของคำสุภาพ.....	9
การใช้คำสุภาพ.....	10
กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ.....	13
การสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต.....	17
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic mail).....	17
โปรแกรมการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต (Chat Program).....	18
การประชุมผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer Conferencing).....	19
กระดานสนทนา (Web Board).....	19
การสื่อสารบนกระดานสนทนา.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	26
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	26
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	26
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	45
จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า.....	45
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	45
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5(ต่อ)อภิปรายผล.....	46
ข้อเสนอแนะ.....	51
 บรรณานุกรม.....	 53
 ภาคผนวก.....	 57
ภาคผนวก ก ตัวอย่างการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา ในเว็บไซต์ mweb.co.th และ เว็บไซต์ sanook.com.....	 58
ภาคผนวก ข ตัวอย่างการเก็บข้อมูลบนกระดานสนทนา ในเว็บไซต์ mweb.co.th และ เว็บไซต์ sanook.com.....	 63
ภาคผนวก ค กลวิธีในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนา.....	68
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	 89

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนกระทู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนา
ในเว็บไซต์ mweb.co.th และ sanook.com..... | 29 |
|---|---|----|

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	ตัวอย่างกระดานสนทนาใน www.mweb.co.th	20
2	กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา.....	30

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

✓ การใช้ภาษาสุภาพเป็นลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของภาษาไทย เนื่องจากสังคมไทยมีค่านิยมที่สำคัญคือ ความสุภาพ โดยเน้นทั้งในด้านการแสดงกริยามารยาทและการใช้ภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอันดีงามประจำชาติ (ปิย มาลากุล. 2536 : 172) ดังนั้น การใช้ถ้อยคำในภาษาไทยต้องมีความสุภาพเรียบร้อยและเหมาะสมถูกต้อง ปราณี กุลละวณิชย์และคณะ (2537 : 36) ได้กล่าวถึง การใช้คำให้ถูกต้องตามความเหมาะสมและความนิยมของสังคมว่า หากพูดไม่ถูกกาลเทศะ ความไม่เหมาะสมก็ย่อมเกิดขึ้นและทำให้การสื่อสารนั้นขาดประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้น ผู้พูดจึงพยายามสรรหาถ้อยคำที่เหมาะสมมาใช้เพื่อให้เกียรติต่อผู้ฟัง และในขณะเดียวกันก็แสดงความสามารถไปด้วยในตัว ดังนั้น การใช้ภาษาที่หยาบคายหรือการพูดกำกวมสองแง่สองมุมต่อบุคคลอื่นทั้งผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูง ผู้ที่อาวุโสหรือบุคคลทั่วไป จึงเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมและเป็นการใช้ภาษาที่ผิดวัฒนธรรม ปัจจุบันการใช้คำหยาบคายหรือคำไม่สุภาพกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของสังคมไทย สุจริต เพียรชอบ (2539 : 116) กล่าวว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม มีการใช้คำหยาบคายเพื่อสื่อสารในกลุ่มเพื่อน การใช้คำหยาบคายพบได้ทั้งในการสื่อสารแบบเผชิญหน้า คือ การสื่อสารที่สามารถเห็นหน้าทั้งผู้พูดผู้ฟัง เช่น การประชุมอภิปราย และการสื่อสารแบบไม่เห็นหน้า คือ การสื่อสารที่ต้องผ่านอุปกรณ์ในการสื่อสาร เช่น การสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์ และการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์

✓ เนื่องจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการติดต่อสื่อสาร วิทยาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้รับการพัฒนาเพื่อเพิ่มความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารให้ครอบคลุมทั่วโลก การติดต่อทางอินเทอร์เน็ตเป็นการติดต่อที่สะดวกสบายมีประสิทธิภาพและประหยัดค่าใช้จ่ายเมื่อเทียบกับการติดต่อสื่อสารโดยวิธีการอื่น โดยเฉพาะการติดต่อกับเครือข่ายต่างประเทศ สิ่งสำคัญที่ทำให้อินเทอร์เน็ตได้รับความนิยม คือ ความหลากหลายในเนื้อหาที่มีทุกรูปแบบและทุกสาขา ซึ่งทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการ สื่อสารแบบมัลติมีเดียทั้งในรูปของอักษร ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวและเสียง อินเทอร์เน็ตจึงก่อให้เกิดประโยชน์หลายระดับและหลายรูปแบบ (เลอสรร ธนสุกาญจน์และคณะ. 2541) การสื่อสารระหว่างบุคคลผ่านทางอินเทอร์เน็ตเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยม นอกเหนือจากการสนทนาผ่านทางโปรแกรมการสนทนาทางอินเทอร์เน็ต (Chat program) แล้ว การลงประกาศต่างๆหรือการแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนา (Web board) ก็เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตให้ความนิยมอย่างมาก โดยเฉพาะนิสิต นักศึกษา มีการใช้กระดานสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิชาที่เรียน อภิปรายเนื้อหาวิชา ชักถามข้อสงสัยนอกเวลาเรียน (ชาตีส การะเวก. 2544) |

กระดานสนทนา หรือ Web board คือการตั้งคำถามหรือตั้งกระทู้ไว้ในเว็บไซต์เพื่อขอความคิดเห็นจากผู้อื่นที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน ผู้ที่มาพบสามารถร่วมตอบกระทู้ได้โดยฝากข้อความไว้บนกระดานสนทนา เพื่อตอบข้อสงสัย แลกเปลี่ยนข้อมูลและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อสนทนาเดียวกัน ซึ่งหัวข้อสนทนามักเป็นเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจหรือปัญหาที่ต้องอาศัยข้อมูลในการแก้ไข เช่น สอบถามข้อมูลทางเทคนิค วิจารณ์การเมือง วิเคราะห์ข่าว เป็นต้น (กรภัทร์ สุทธิธิดาราและธนุพล กิ่งสุคนธ์. 2542) ผู้ควบคุมเว็บไซต์หรือWeb Master ของทุกเว็บไซต์ ได้กำหนดกฎ กติกาและมารยาทในการแสดงความคิดเห็นบนกระดาน

สนทนาวว่าผู้ร่วมสนทนาจะต้องใช้ถ้อยคำสุภาพ และงดเว้นการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความ หากข้อความใดปรากฏคำที่มีความหมายดังกล่าว ข้อความนั้นจะถูกลบออกจากกระดานสนทนาทันที

การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นการสื่อสารที่ผู้ร่วมสนทนาไม่เห็นหน้ากัน และอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อในการโต้ตอบ เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกในการสนทนา ซึ่ง Parks และ Floyd (Parks and Floyd. 1996) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลผ่านการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต พบว่าการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์นั้น การพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลจะเกิดขึ้นได้น้อยมาก และกลุ่มคนที่ใช้การสื่อสารแบบนี้จะมีความก้าวร้าวทางวาจา และมีการใช้ถ้อยคำแบบตรงไปตรงมา มากกว่ากลุ่มคนที่ใช้การสื่อสารแบบเผชิญหน้า นอกจากนี้ วอลเทอร์, แอนเดอร์สัน และพาร์ค (Walther, Anderson and Park. 1994.) ได้วิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบของการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face-to-face) และการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ (Computer mediated communication) พบว่าการสื่อสารทั้งสองแบบมีระดับการสื่อสารในทางลบในปริมาณที่ไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการจำกัดหรือไม่จำกัดเวลาในการปฏิสัมพันธ์ของผู้สนทนา

จากงานวิจัยข้างต้นเห็นได้ว่าการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์มีการใช้รูปแบบการสื่อสารในทางลบ เช่น การใช้ข้อความหยาบคาย การสบประมาท และการใช้ข้อความส่อไปในเรื่องเพศแบบไม่สุภาพ ในการติดต่อสื่อสารและพูดคุยในกลุ่มผู้สนทนาบนอินเทอร์เน็ต ในกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่ามีการใช้คำหยาบคาย หรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพจำนวนมาก วรพจน์ หิรัญประดิษฐ์กุล ผู้ดูแลกระดานสนทนา (Web board) เว็บไซต์พันทิพย์ดอทคอม (www.pantip.com) ได้กล่าวในการเสวนาเรื่อง "ปัญหาพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต" ว่า จากการเก็บข้อมูลผู้เข้าใช้บริการกระดานสนทนาของเว็บไซต์พันทิพย์ พบว่าจากการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นบนกระดานสนทนาในหัวข้อศาสนา การเมือง สถาบันการศึกษา และสถานที่ทำงาน ผู้ร่วมสนทนามีการใช้ข้อความชวนทะเลาะวิวาทตลอดเวลา นอกจากนี้หัวข้อสนทนาที่มีผู้ร่วมสนทนาเข้ามาร่วมสนทนามากที่สุดคือ เรื่องเพศ มีการใช้ภาษาหยาบคายในการสนทนา ("แฉพฤติกรรมยอดฮิตบนเว็บไซต์พันทิพย์". 2546 : 16)

ผู้วิจัยได้เข้าไปสำรวจกระดานสนทนา หัวข้อ "ดาราหนังร้อง" จากเว็บไซต์ www.mweb.co.th วันที่ 27 มกราคม 2546 พบว่าผู้ร่วมสนทนามีการใช้คำหยาบคาย เช่น "กู" "ตอแหล" "ซี้ตึน" "อีบ้า" "shit" นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ร่วมสนทนาส่วนหนึ่งมีการหลีกเลี่ยงที่จะพิมพ์คำหยาบคายในการแสดงความคิดเห็น โดยการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย เช่น "กู" "มี-ง" "อืkaree" "khuey" เป็นต้น จากตัวอย่างที่ได้กล่าวมา พบว่า การใช้คำหยาบคายในอินเทอร์เน็ตกำลังเป็นปัญหาของสังคมปัจจุบัน

✓ เนื่องจากสังคมไทยมีค่านิยมและเอกลักษณ์ในการใช้ภาษาไทย คือ การใช้ภาษาที่ไม่สุภาพหรือคำหยาบคายต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งไม่ควรกระทำ เพราะทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ ทำให้ผู้อื่นขาดความเชื่อถือ แต่จากปัญหาที่ได้กล่าวมาและจากการศึกษาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตทำให้ทราบว่า การสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตมีรูปแบบการสื่อสารในทางลบเป็นจำนวนมาก ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตส่วนหนึ่งมีการใช้คำหยาบคาย และคำที่ไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความในการสื่อสาร แต่ในขณะเดียวกันผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบางคนก็มีการหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพระหว่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยกัน เพื่อลดความก้าวร้าวทางวาจาและให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีแบบใดในการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายในการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนาและการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพนั้นมีลักษณะอย่างไร \

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาหรือ Web board

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงวิธีในการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต
2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาลักษณะภาษาในด้านอื่นๆที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลผ่านทางอินเทอร์เน็ต

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.sanook.com ที่กระดานสนทนาชื่อ “Free of your mind” “Talk of the town” และทางเว็บไซต์ www.mweb.co.th ที่กระดานสนทนาชื่อ “ดารานักร้อง” “คอกีฬา” โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546
2. เก็บข้อมูลเฉพาะข้อความที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนา (Web board)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กระดานสนทนา (Web board) คือ การตั้งคำถามหรือตั้งกระทู้ไว้ในเว็บไซต์เพื่อขอความคิดเห็นจากผู้อื่น ซึ่งผู้ร่วมสนทนาสามารถแสดงความคิดเห็นโดยการฝากข้อความไว้บนกระดานสนทนา และหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจหรือปัญหาที่ต้องการการแก้ไข
2. คำไม่สุภาพ ได้แก่ คำด่าทอ คำสบถสาบาน คำผวน คำเสียดสีที่ส่อไปในทางหยาบคาย คำหยาบโลน คำประเภทนี้ไม่เหมาะจะนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นการพูดและเขียน (พนมพร นิรัฐเทวี และ เทพี จรัสรุ่งเกียรติ. 2538 : 48)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. คำ
 - 1.1 ความหมายของคำ
 - 1.2 ระดับของคำ
2. ความหมายของคำสุภาพ
3. การใช้คำสุภาพ
4. กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ
5. การสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต
 - 5.1 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail)
 - 5.2 การสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต (Chat Program)
 - 5.3 การประชุมผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer Conferencing)
 - 5.4 กระดานสนทนา (Web Board)
6. การสื่อสารบนกระดานสนทนา
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คำ

ความหมายของคำ

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2541 : 59) ได้กล่าวถึงความหมายของคำดังนี้ “คำคือเสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่ง ตามความต้องการของผู้พูด คำหนึ่งอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์”

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2538 : 186) ได้ให้ความหมายของคำว่า “คำ หมายถึง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนและพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด”

นววรรณ พันธุเมธา (2527 : 2) อธิบายเรื่องคำว่า “ในฐานะผู้ใช้ภาษาเราพอจะทราบว่า เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งนั้น เป็นคำหรือไม่ ถ้าเสียงที่เปล่งออกมายังไม่มีความหมายเรายังไม่ถือว่าเป็นคำ”

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2521 : 41) ได้ให้ความหมายของคำในทางภาษาศาสตร์ว่า “คำ เป็นหน่วยทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยเสียง และความหมาย”

สรุป คำ คือ กลุ่มเสียงที่มีความหมาย ซึ่งคำอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์

คำแต่ละคำมีความหมายแตกต่างกัน ความหมายของคำนั้นมนุษย์เป็นผู้กำหนดและตกลงในหมู่ผู้ใช้ภาษาเดียวกัน ความหมายของคำจึงเปลี่ยนแปลงได้ หากผู้ใช้ภาษากำหนดหรือตกลงให้คำมีความหมายใหม่หรือมีความหมายอื่นเพิ่มขึ้นจากความหมายเดิม ดังนั้นการใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องศึกษาความหมายของคำแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 25 – 26) และ สุวคนธ์ จงตระกูล (2546 : 150 – 151) ได้แบ่งความหมายของคำออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. คำที่มีความหมายโดยตรงหรือความหมายหลัก หมายถึง คำที่มีความหมายตรงตามพจนานุกรมบัญญัติไว้ เป็นคำที่ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง ไม่ต้องตีความหมายเป็นอย่างอื่น ซึ่งผู้พูด ผู้ฟัง ผู้อ่าน และผู้เขียนเข้าใจตรงกัน เช่น

หมา หมายถึง สัตว์สี่เท้าพวกหนึ่ง เป็นสัตว์ป่าบ้าง สัตว์เลี้ยงบ้าง ที่เป็นสัตว์เลี้ยงนั้นเพื่อใช้เฝ้าบ้านและล่าสัตว์

กิน หมายถึง เคี้ยว เคี้ยวกลืน

2. คำที่มีความหมายโดยนัยหรือความแฝง เป็นความหมายที่นำความคิดให้โยงไปถึงบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับคำนั้น ความหมายแฝงอาจเกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิด บุคคล เวลา สถานที่ และเหตุการณ์ต่างๆ ความหมายแฝงอาจเปลี่ยนแปลงไปตามบริบท สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมของคำนั้น ดังนั้นจึงต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง เช่น

หมา มีความหมายโดยนัยว่า ความซื่อสัตย์ ความไม่ดี หรือต่ำทราม

กิน มีความหมายโดยนัยว่า โกง

เชวง จันทรเขตต์ (2528 : 83) ได้แบ่งประเภทของความหมายแฝงไว้ว่ามีอยู่ 4 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ก่อให้เกิดความรู้สึกรุนแรง หวาดเสียว รังเกียจ หยาบคาย เช่น คำด่า คำหยาบโลนต่างๆ
2. ประเภทที่ก่อให้เกิดความรู้สึกอ่อนลงหรือมีความสุขมากขึ้น เช่น คำสุภาพ และ คำราชาศัพท์
3. ประเภทที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในทางที่ดี คือ มีความหมายบ่งบอกถึงความรู้สึกรักใคร่ ความสุข ความยินดี ความฉลาด ความยกย่องนับถือ
4. ประเภทที่ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดี ได้แก่ ความรู้สึกโกรธ เกรี้ยว เกลียด ดูหมิ่น เยาะเย้ยหรือประชดประชัน

วาสนา บุญสม (2541 : 41 – 62) ได้แบ่งความหมายของคำเหมือนกับข้างต้นแล้ว ยังได้แบ่งความหมายของคำเพิ่มเติมอีก 3 ประเภท คือ

1. คำที่มีหลายความหมาย หมายถึง ความหมายของคำขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าที่ในประโยคประกอบกับบริบทแวดล้อมคำๆนั้นให้หมายถึงสิ่งใด เช่น ชัน หมายถึง ภาชนะสำหรับตักหรือใส่น้ำ, ทำให้ตึงหรือแน่น, อาการร้องของไก่, หัวเราะ

ตัวอย่าง	นายชันชอบเล่นหมากรุก	เป็นวิสามานนาม
	ชันเป็นภาชนะชนิดหนึ่งสำหรับตักน้ำเป็นสามานนาม	
	การกระโดดเป็นคนมีอารมณ์ชัน	เป็นคำวิเศษณ์
	ภาคย์รู้สึกชันเมื่ออ่านหนังสือการ์ตูน	เป็นคำกริยา

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำบางคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่มีความรุนแรงของคำต่างกัน บางคำต่างกันที่กริยาอาการ บางคำใช้ต่างกันตามบริบทแวดล้อม เช่น

ห้วง	หวง	หึง
เคือง	โกรธ	แค้น
พอใจ	ต้องใจ	ติดใจ

นอกจากนี้ยังมีคำจำนวนมากที่ใช้กันอย่างสับสน ซึ่งผู้ใช้ภาษาต้องรู้และเข้าใจความหมายของคำแต่ละคำเพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร เช่น

คำว่า	ด้วย	หมายถึง	การทำตามความสามารถของตน
	โดย	หมายถึง	การทำตามอำเภอใจมิได้ปรึกษาใคร
	รอด	หมายถึง	เทของเหลวให้กระจายแผ่ไป
	ลาด	หมายถึง	ปูแผ่ออกไป

3. คำที่มีความหมายเหมือนกัน หมายถึง คำที่ต่างระดับกัน เช่น คำทางการ และคำไม่เป็นทางการ คำเหล่านี้มีความหมายเหมือนกัน แต่ใช้ในบริบทต่างกัน เช่น

คำไม่เป็นทางการ	คำทางการ
ฉัน หนู เรา ข้า	กระผม ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า
ไปขับขี	ไปอนุญาตขับรถ
เผาศพ	ฌาปนกิจศพ
หมา	สุนัข

ระดับของคำ

ในการเลือกใช้คำจำเป็นต้องคำนึงถึงว่าคำนั้นเหมาะสมกับบุคคลที่จะพูดด้วยหรือไม่ เนื่องจากคำบางคำอาจมีความหมายเหมือนกันแต่มีการใช้ที่แตกต่างกันเช่น คำว่า "กิน" และ "รับประทาน" เพราะมีระดับของคำที่ต่างกัน เนื่องจากระดับของคำเป็นส่วนหนึ่งของระดับของภาษา

รังสรรค์ จันต๊ะ (2541 : 135 – 136) และอรพันธ์ บวรรักษา (2544 : 100) แบ่งระดับของภาษา ดังนี้

1. ภาษาแบบแผนหรือภาษาทางราชการ (Formal language) ภาษาระดับนี้จะใช้ในการพูดและการเขียนที่เป็นทางการ โดยคำนึงถึงความถูกต้องในกฎเกณฑ์ ระเบียบของภาษา และความสุภาพเรียบร้อยมีมารยาทเป็นประการสำคัญ มักใช้ในการเขียนมากกว่าการพูด ได้แก่ ภาษาที่ใช้เขียนเอกสารทางราชการทุกชนิด เช่น หนังสือราชการ คำสั่ง ประกาศ การเขียนตำราวิชาการ วิทยานิพนธ์ การเขียนประเภทสารคดี บทความบางประเภท เช่น บทความทางวิชาการ บทความวิชาการ ส่วนในการพูดนั้นจะใช้ในโอกาสที่เป็นพิธีการ เช่น คำกราบบังคมทูลในงานพระราชพิธีต่างๆ คำปราศรัย คำประกาศเกียรติคุณ ปาฐกถา โอวาท สุนทรพจน์ การกล่าวเปิดการอภิปราย หรือ การประชุม เป็นต้น

2. ภาษากึ่งแบบแผนหรือภาษากึ่งทางการ (Informal language) ภาษาระดับนี้ใช้ในการพูดและการเขียนที่ไม่เป็นทางการมากนัก คล้ายกับภาษาในระดับแรก แต่ลดความเป็นงานเป็นการลงได้แก่ ภาษาที่ใช้เขียนจดหมายธุรกิจ ข้อเขียนในวารสารและนิตยสารต่างๆ บทความ นวนิยาย เรื่องสั้น ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน ประกาศแจ้งความส่วนบุคคลหรือห้างร้านต่างๆ การตอบข้อสอบอัตนัย หรือใช้สนทนาระหว่างบุคคลที่ไม่

คุ้นเคยกัน การสนทนากับสุภาพสตรี การสนทนาระหว่างผู้มีตำแหน่งและวัยวุฒิต่างกัน หรือการพูดในที่ชุมชน เช่น การอภิปราย การประชุมในกลุ่ม การแนะนำตัวบุคคล เป็นต้น

3. ภาษาปากหรือภาษาไม่เป็นทางการ (Vulgarism) ภาษาในระดับนี้จะใช้พูดในชีวิตประจำวัน เป็นส่วนใหญ่และจะใช้ในวงจำกัด เช่น ใช้กันภายในครอบครัว ระหว่างสามีภรรยา หรือใช้ระหว่างเพื่อนสนิท ไม่เคร่งครัดในกฎเกณฑ์และระเบียบของภาษาเท่าใดนัก ลักษณะภาษาที่ใช้มักมีคำสแลง คำกร่อน คำย่อ หรือสำนวนต่างประเทศปะปน เช่น ภาษาที่ใช้สนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคย ภาษาซื้อขาย โฆษณาหาเสียง ภาษาที่ใช้ในการเล่นต่าง ๆ รวมทั้งภาษาถิ่นด้วย ภาษาปากมีที่ใช้ในการเขียนบ้าง เช่น ภาษาที่เขียนในจดหมายส่วนตัว บทสนทนาในนวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้สมจริงกับสถานการณ์ที่ใช้พูดจากัน

พนมพร นิธิวุฒิวรรณ และ เทพี จรัสจรัสเกียรติ (2538 : 42 – 43) ยังได้แบ่งระดับของภาษาเป็น 3 ระดับที่เหมือนกับข้างต้นแล้ว ยังได้เพิ่มอีกหนึ่งระดับคือ

ภาษาต่ำ ภาษาในระดับนี้ถือเป็นคำไม่สุภาพ จัดเป็นคำต่ำ หรือคำหยาบ นิยมใช้พูดระหว่างเพื่อนวัยเดียวกันและมักใช้เฉพาะในที่รโหฐาน ไม่นิยมเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร เว้นแต่ผู้เขียนจะใช้เขียนในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือตัวละครในเรื่องซึ่งอยู่ในสังคมที่พูดภาษาระดับนี้

การที่ภาษาไทยมีการแบ่งการใช้ภาษาในระดับต่าง ๆ แล้ว ทำให้คำในภาษาไทยมีการใช้ตามระดับภาษา เช่นเดียวกัน โดยเราสามารถแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงต่ำต่างกันตามความเหมาะสม เช่น คำว่า กิน ขำ หัว เป็นคำระดับต่ำกว่าคำ รับประทาน กระผม และศิระ ซึ่งเวลานำไปใช้จะใช้ในที่ต่างกันหรือสถานการณ์ต่างกัน

ชวน เพชรแก้ว ปรีชา นุ่นสุข และ บาร์ณี ถาวร (2522 : 135 – 136) ได้แบ่งระดับของคำออกเป็น 3 ระดับคือ

1. คำระดับภาษาแบบแผน เป็นคำในระดับที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า สุภาพ ถูกต้อง และประณีต มักใช้ในภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เช่น โดยสารรถไฟ, กรุงเทพมหานคร, นายแพทย์
2. คำระดับภาษาทั้งแบบแผน เป็นคำที่มักจะพบทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เป็นภาษาที่ใช้และเข้าใจกันได้ในสังคมมากกว่าคำระดับภาษาปาก คำในระดับนี้ผู้ใช้มักจะมีคตินิยมในการเลือกใช้คำ เช่น นั่งรถไฟ กรุงเทพฯ กระผม ดิฉัน
3. คำระดับภาษาปาก เป็นระดับคำที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน ส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน บางครั้งตัดคำหลายพยางค์ให้สั้นลง คำในระดับนี้รวมถึง คำหยาบ คำสแลง และคำทางเสียงลงท้ายประโยค เช่น ไม่เอาไหน, โล(กิโลกรัม), เซ็ง, ยิงจี เป็นต้น

ส่วน นพดล จันทรพิชญ (2531 : 34 – 35) และประทีป วาทิกทินกร (2535 : 6 – 10) ได้แบ่งระดับของคำตามลักษณะการนำไปใช้ออกเป็น 2 ระดับคือ

1. คำระดับที่ใช้อย่างเป็นทางการ คือคำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผน หรือ ภาษาของทางราชการ เช่น การแสดงปาฐกถา การกล่าวปราศรัยในโอกาสที่เป็นพิธีการ การเขียนรายงานวิชาการ หรือการเขียนหนังสือราชการ เป็นต้น ซึ่งแบ่งได้กว้าง ๆ เป็น 2 ชนิด คือ

1.1 คำราชาศัพท์ คำจำพวกหนึ่งซึ่งมีระเบียบแบบแผนในการใช้ เป็นคำที่ใช้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ เช่น คำว่า พระหัตถ์ ทอดพระเนตร เสด็จพระราชดำเนิน พระราชดำริ เป็นต้น

1.2 คำสุภาพ เป็นคำที่ใช้กันในหมู่สุภาพชน หรือในภาษาราชการ ถือกันว่าเป็นคำที่นุ่มนวล ฟังแล้วเสนาะหู อ่านแล้วสนิทใจ เพราะไม่เป็นคำห้วนหรือกระด้าง ไม่หยาบคาย เช่น ศีรษะ รับประทาน ปัสสาวะ เป็นต้น

2. คำระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ คือ คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ส่วนใหญ่ใช้ในการพูด และการเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน หรือการเขียนจดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิทสนมกัน เป็นต้น คำที่ใช้ไม่เป็นทางการแบ่งได้ดังนี้

2.1 คำปากหรือคำตลาด เป็นคำที่ใช้พูดกันในหมู่คนธรรมดาสามัญทั่วไปโดยมิได้คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสม เช่น เรียกธงว่า เกือก นอกจากนี้ยังหมายถึงคำที่ใช้พูดหรือเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น ตีน โรงพัก เป็นต้น

2.2 คำสแลง หมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม หรือ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา คำสแลงมักจะได้รับความนิยมเป็นครั้งคราว แล้วเลิกใช้กันไป มีน้อยคำที่จะอยู่คงทน ถือกันว่าเป็นคำที่ไม่สุภาพนัก จะไม่นำมาใช้ในการพูดหรือการเขียนอย่างเป็นทางการอย่างเด็ดขาด เช่น ซำ จู๋ เจ้ง เซ้ง ส.บ.ม. เป็นต้น

2.3 คำหยาบ หรือคำด่า เป็นคำที่ผู้มีวัฒนธรรม หรือผู้ที่มีการศึกษาจะไม่ใช้อย่างเด็ดขาด ผู้ใช้จะถูกตำหนิว่าเป็นคนชั้นต่ำหรือไร้ความคิด คำพวกนี้ได้แก่คำด่าและคำสบถสาบานต่างๆ เช่น ห่า หอก ฤย เป็นต้น

2.4 คำเฉพาะวิชา หรือ ศัพท์บัญญัติ เป็นคำที่คิดขึ้นเพื่อใช้ในวิชาการแขนงหนึ่งแขนงใดโดยเฉพาะ ไม่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป เว้นแต่ภายหลังจะแพร่หลายไปในวงการอื่น เช่น ระเบียบ งบดุล กระสวน เป็นต้น

2.5 คำเฉพาะอาชีพ เป็นคำที่ใช้กันในหมู่อาชีพใดอาชีพหนึ่งและเข้าใจเฉพาะในหมู่ของตน เช่น ช่าง หนายความ แพทย์ ทหาร วงการพนัน ซึ่งจะมีคำบางคำที่คนอาชีพอื่นฟังไม่รู้เรื่อง ตัวอย่าง นมหนู แบ็คสตาร์ท น็อคมิด เป็นต้น

2.6 คำหนังสือพิมพ์ เป็นคำที่ใช้กันในวงการหนังสือพิมพ์ ส่วนใหญ่มักใช้เป็น “คำพาดหัว” เพื่อให้เกิดความแปลกและเร้าความสนใจ ซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจได้ด้วยความสะดวก เช่น เทกระจาด สาดกระสุน สังหารโหด บินด่วน เป็นต้น

2.7 คำโฆษณา เป็นคำที่ใช้ในการโฆษณาสินค้าต่างๆ คำจำพวกนี้ผู้คิดขึ้นให้มีได้คำนึงถึงระเบียบแบบแผนทางภาษาหรือสิ่งอื่นใด นอกจากจะให้เกิดความตื่นตันทึ่งใจแก่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง เพื่อให้ติดตามสินค้าของตนต่อไป บางคำจึงนิยมใช้คำที่มีสัมผัสแบบร้อยกรอง เช่น เล็กดีรสโต สวมแพนแสนเพลิน เพื่อนคู่คิดมิตรคู่บ้าน เป็นต้น

2.8 คำภาษาถิ่น เป็นคำที่ใช้กันในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง และเข้าใจกันอยู่แต่เฉพาะคนในท้องถิ่นนั้นๆ ไม่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป ไม่สมควรนำมาใช้เป็นมาตรฐานในการพูดหรือเขียน เช่น คำภาษาถิ่นเหนือ คำภาษาถิ่นอีสาน และคำภาษาถิ่นใต้ เป็นต้น

2.9 คำโบราณ เป็นคำที่ใช้กันในสมัยก่อน ซึ่งปัจจุบันเลิกใช้ไปแล้วหรือมีฉะนั้นก็ไม่ได้ใช้กันโดยทั่วไป ยังคงใช้กันเป็นบางคน บางกลุ่มเท่านั้น เช่น ลางที แล อยู่ข้างจะ จำเดิมแต่ เป็นต้น

ความหมายของคำสุภาพ

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำสุภาพไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (2538 : 846) ให้ความหมายของคำว่า “สุภาพ” คือ “สุภาพ ว. เรียบร้อย อ่อนโยน ประพฤติดี ละมุนละม่อม” เห็นได้ว่า ความหมายของ คำว่า “สุภาพ” นั้น มุ่งเน้นถึงความประพฤติ และกริยามารยาทที่เรียบร้อย ความอ่อนโยนในการแสดงออกทั้งทางการพูดและ น้ำเสียง ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า “คำสุภาพ” คือ การใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าคำพูดนั้นมีความ นุ่มนวล อ่อนโยน ไม่กระด้าง ไม่หยาบโหล่น

พจนานุกรมไทย ของมานิต มานิตเจริญ (2543 : 216) ได้ให้ความหมายของ “คำสุภาพ” คือ “คำสุภาพ น. ถ้อยคำเรียบร้อย ไม่หยาบโหล่น”

เยาวลักษณ์ กระแสสินธุ์ (2529 : 29) กล่าวว่า คำสุภาพคือ ถ้อยคำที่ไพเราะ ฟังแล้วรื่นหู ไม่ติดขัดต้องมีการกลั่นกรองก่อน ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายที่สำคัญของผู้พูดก็เพื่อทำให้ผู้ฟังเกิดความพอใจและพร้อมที่จะตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ

จากความหมายของคำสุภาพข้างต้นสรุปได้ว่า คำสุภาพ หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่ไพเราะ อ่อนโยน นุ่มนวล ไม่ระคายหู ทำให้ผู้ฟังรู้สึกเกิดความพึงพอใจ

นอกจากความหมายดังกล่าวแล้ว ยังมีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำสุภาพแตกต่างจากข้างต้นดังต่อไปนี้

• บรรจบ พันธุเมธา (2541 : 177) กล่าวว่า คำสุภาพ คือ ถ้อยคำที่ใช้แก่ผู้ที่เคารพนับถือ สูงกว่าด้วยวัยวุฒิ ชาติวุฒิ และคุณวุฒิ ที่เป็นชนธรรมดาสามัญ ทั้งนี้รวมถึงพระภิกษุสงฆ์ด้วย

สุทธิ ภิบาลแทน (2530 : 94) ให้ความหมายของคำสุภาพ คือ คำที่ใช้พูด หรือเขียนกับสุภาพชนโดยทั่วไป เช่น ข้าราชการ หรือผู้ใหญ่ที่มีอาวุโส ไม่เป็นคำห้วน หรือคำกระด้าง ไม่เป็นคำหยาบ ไม่เป็นคำนิยมเปรียบเทียบกับของหยาบ และไม่เป็นคำผวน

ประทีป วาทิกทินกร (2535 : 8) กล่าวว่า คำสุภาพเป็นคำที่ใช้กันในหมู่สุภาพชน หรือในราชการ ถือกันว่าเป็นคำที่นุ่มนวล ฟังแล้วเสนาะหู อ่านแล้วสนิทใจ ไม่เป็นคำห้วน หรือกระด้าง ไม่หยาบคายทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ไม่เปรียบเทียบกับของหยาบ หรือผวนคำแล้วหยาบ เช่น ศีรษะ ผักทอดยอด ดอกขจร รับประทาน ทราบ ปัสสาวะ เป็นต้น

จากความหมายของคำสุภาพของนักวิชาการทั้งสามท่านสรุปได้ว่า คำสุภาพนอกจากจะต้องเป็นถ้อยคำที่ไพเราะ นุ่มนวล อ่อนโยน ไม่เปรียบเทียบกับของหยาบ และไม่เป็นคำผวนแล้ว การใช้คำสุภาพจะต้องใช้ให้เหมาะสมกับวัยวุฒิ ชาติวุฒิ และคุณวุฒิของผู้ฟัง

ส่วน แก้วใจ จันทรเจริญ (2532 : 21) ได้ให้ความหมายของคำสุภาพ หรือคำรื่นหูว่า หมายถึง คำหรือถ้อยคำที่นำมาใช้แทนที่คำต้องห้ามในภาษา (Linguistic Taboo) เพื่อลดความรุนแรงของคำต้องห้ามเดิม หรือเพื่อให้เกิดความเหมาะสม ความสุภาพ ความราบรื่น ไม่ระคายหู ซึ่งคำสุภาพ หรือคำรื่นหู อาจจะเป็นคำพยางค์เดียว คำหลายพยางค์ หรือวลีก็ได้

จากความหมายของคำสุภาพ จะเห็นได้ว่า มีผู้ให้นิยามไว้ต่าง ๆ กัน ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า คำสุภาพ หมายถึง คำหรือถ้อยคำที่ใช้กับสุภาพชนเป็นคำที่นำมาใช้แทนคำต้องห้ามในภาษา มีความไพเราะ นุ่มนวล อ่อนโยน ไม่เป็นคำห้วน หรือคำกระด้าง ไม่หยาบคายทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกพึงพอใจ และพร้อมที่จะตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ ซึ่งการใช้คำสุภาพจะต้องใช้ให้เหมาะสม และถูกกาลเทศะ

การใช้คำสุภาพ

การใช้ภาษามีความสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การติดต่อสื่อสารจะเกิดประโยชน์มากที่สุดก็ต่อเมื่อผู้รับสารสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้มากที่สุด พฤติกรรมที่ ถ่ายทอดข่าวสารออกมาให้คนอื่นรับรู้กลายเป็นวัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิตของคนในสังคมได้

จุฬารัตน์ นาคทรัพย์ (2539: 43 - 46) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างมีวัฒนธรรมไว้ดังนี้

1. ภาษาไทยมีระเบียบในการใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคล นับตั้งแต่เครือญาติในครอบครัว ไปจนถึงบุคคลในสังคมระดับชาติและบุคคลที่เราเกื้อหนุน คือ พระมหากษัตริย์ เรามีคำราชาศัพท์ซึ่งรวมไปถึงถ้อยคำที่ใช้กับพระสงฆ์ ข้าราชการ และสุภาพชนด้วย

2. ภาษาไทยมีวิธีการใช้ถ้อยคำและข้อความที่เปลี่ยนแปลงไปให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น การใช้สรรพนามระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จะใช้แตกต่างกันตามฐานะและโอกาส

3. ภาษาไทยอุดมไปด้วยถ้อยคำ สำนวน และภาษิต ซึ่งบรรพบุรุษได้ถ่ายทอดภาษาที่ไพเราะ งดงามมาสู่คนรุ่นปัจจุบัน ซึ่งคนไทยมักชอบพูดติดปาก ทั้งที่มีเสียงสัมผัสและไม่มีเสียงสัมผัส เช่น

น้ำซุ่นไว้ใน น้ำใสไว้นอก	เข้าตามตรอก ออกตามประตู
ปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ	มือถือสาก ปากถือศีล
ขิงก็รา ข่าก็แรง	พูดดีเป็นศรีแก่ตัว พูดชั่วอัปราชัยชลช

สุจริต เพียรชอบ (2539 : 133 – 135) และ ศรีจันทร์ วิชาตรง (2540 : 162 – 169) ได้กล่าวถึง ลักษณะและวิธีการการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความสุภาพเป็นที่พึงพอใจแก่ผู้ฟัง ไว้ดังนี้

1. การเลือกใช้คำสรรพนามให้เหมาะสม

การใช้ภาษาให้เหมาะสม คือ จะไม่ใช่คำคำเดียวกันในทุกโอกาสเพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าไม่สุภาพ คำสรรพนามในภาษาไทยก็เช่นกันแม้จะมีความหมายเหมือนกันแต่รูปต่างกัน สำหรับใช้ในโอกาสและกับบุคคลที่ต่าง ๆ กัน ตัวอย่างเช่น สรรพนามบุรุษที่ 1 เอกพจน์ มีคำว่ากู ข้า ฉัน กระผม ดิฉัน ข้าพเจ้า อาตมา ข้าพระพุทธเจ้า เป็นต้น ทุกคำจะมีความหมายเดียวกันคือ เป็นคำแทนตัวผู้พูดทั้งสิ้น แต่จะใช้ในโอกาส สถานที่ และกับบุคคลที่ต่างกันและจะใช้กับสรรพนามบุรุษที่ 2 ที่เป็นคู่กันคือ

สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2
กระผม ผม ดิฉัน ฉัน	คุณ ท่าน เธอ
เขา(เค้า)	ตัว
กู ข้า	เอ็ง แก มึง

ผู้ใช้ภาษาจะไม่ใช้คำสรรพนามที่ไม่เข้าคู่กัน เช่น ถ้าสรรพนามบุรุษที่ 1 ใช้ว่า “ดิฉัน” ก็จะไม่ใช้สรรพนามบุรุษที่ 2 ที่รับสารอยู่ว่า “แก” หรือถ้าใช้ “กู” เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 แล้วจะใช้ “คุณ” เป็นสรรพนามเรียกผู้ที่พูดด้วยไม่ได้ เพราะจะเป็นการใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดความตลกขบขันได้

2. การเติมคำบางคำเพื่อทำให้เกิดความสุภาพขึ้น

บางครั้งผู้ใช้อีกฝ่ายก็พยายามที่จะใช้ภาษาเพื่อให้ดูสุภาพขึ้นและเป็นการยกย่องให้เกียรติผู้ที่เรากำลังสื่อสาร ด้วยการเติมคำบางคำ แม้ว่าการเติมคำเข้าไปจะไม่ถูกหลักเกณฑ์ของภาษาก็ตาม เช่นคำว่า “ท่าน” จะใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ตัวอย่าง

“วันนี้อาจารย์ท่านป่วย” ซึ่งคำว่า “ท่าน” เป็นสรรพนามใช้แทนคำ “อาจารย์”
หรือคำว่า “คุณ” ปกติจะใช้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น “คุณไปไหนมาครับ”
ปัจจุบันนิยมใช้คำ “ท่าน” และ “คุณ” นำหน้าสามานยนาม เพื่อแสดงความสุภาพยกย่องให้เกียรติบุคคล
เช่น

อาจารย์	ก็ใช้ว่า	ท่านอาจารย์
พ่อแม่	ก็ใช้ว่า	คุณพ่อคุณแม่
นอกจากนี้อาจเติมคำอื่นๆ เช่น		
เรียน	ใช้ว่า	กราบเรียน
ขอบคุณ	ใช้ว่า	ขอบพระคุณ, ขอบพระคุณอย่างยิ่ง, ขอบพระคุณอย่างสูง
ขอแสดงความเคารพ	ใช้ว่า	ขอแสดงความเคารพอย่างสูง

3. การใช้คำลงท้าย

เพื่อให้ภาษาที่ใช้เกิดความรู้สึกสุภาพลงท้ายสำหรับผู้หญิงคือ คะ ค่ะ จ๊ะ จั๊ ผู้ชายจะใช้ ครับ
ขอรับ ขอรับกระผม หรือครับกระผม คำว่า อะ อะ ใช้ได้ทั้งผู้หญิง และผู้ชาย

คำ คะ ครับ จั๊ มักจะใช้กับข้อความที่เป็นคำถาม เช่น คุณจะไปไหนคะ (ครับ)

เมื่อใช้กับคำ นะ เป็น นะคะ นะครับ นะจ๊ะ นะฮะ ซึ่งประโยคที่ใช้มักจะเป็นประโยคบอกเล่า เช่น ดิฉัน
ลาก่อนนะคะ เป็นต้น

คะ จั๊ ครับ ขอรับ จะใช้กับข้อความที่เป็นคำตอบซึ่งอาจเป็นการตอบรับหรือ การตอบปฏิเสธก็ได้
เช่น หนูยังไม่หิวคะ ไปได้แล้วจ๊ะ ผมอิ่มแล้วครับ กระผมยังไม่ทราบเลยขอรับ เป็นต้น

การใช้คำลงท้ายนี้จะช่วยให้ข้อความที่สนทนากันมีความสุภาพขึ้นแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษามีมารยาท
อันดีงาม และยังเป็นการบอกสถานะภาพของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อกันอีกด้วย

4. การใช้คำที่มีความหมายเดียวกัน แต่ให้ความรู้สึกต่อผู้ฟังในทางที่ดีขึ้น เป็นการเลี่ยงใช้คำที่มี
ความหมายตรงๆ เป็นการใช้คำในเชิงเปรียบเทียบ ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน เช่น

ผู้สูงอายุ	แทน	คนชรา คนแก่
ขยันน้อย	แทน	ขี้เกียจ
ไม่ชอบ	แทน	เกลียด
ซุบ	แทน	ผอม เป็นต้น

5. คำที่มีลักษณะน่าเกลียด เลี่ยงไม่ไพเราะหรือส่อไปในทางเพศ ก็เปลี่ยนคำสร้างคำขึ้นใหม่เพื่อ
ให้สุภาพ เช่น

อุจจาระ	แทน	ขี้
ปัสสาวะ	แทน	เยี่ยว
โรคเรื้อน	แทน	ขี้เรื้อน
ดอกขจร	แทน	ดอกสลิด

ดอกช่อนกลืน	แทน	ดอกช่อนชู
ดกลูก	แทน	ออกลูก

6. คำผวน คือ คำที่ผวนทางเสียงกลับมาเป็นคำหายาหรือคำที่ส่อไปในทางเพศ เช่น ลมตึง ผวนเป็น ลึงทม ตากแดด ผวนเป็น แดดตาก เป็นต้น ดังนั้นเมื่อจะใช้คำที่มีลักษณะผวนทางเสียงกลับมาเป็นคำหายาได้นั้น ผู้พูดจะเปลี่ยนแปลงเป็นคำอื่นที่ให้ความหมายเหมือนกัน เช่น

ถั่วพะอะ	แทน	ถั่วอก
ผู้ป่วย	แทน	คนป่วย
สี่คู	แทน	แปดตัว
เจ็ดประการ	แทน	เจ็ดอย่าง

7. การตัดคำ คำบางคำมีคำที่ไม่สุภาพปนอยู่ก็ตัดคำออกเสียบ้างเพื่อแสดงความสุภาพ เช่น

กา	แทน	อีกา
ดิฉัน	แทน	อิฉัน
นางเลิ้ง	แทน	อีเลิ้ง
มีดโต้	แทน	อีโต้
ปลาบ้า	แทน	ปลาอ้ายบ้า
มอญช่อนผ้า	แทน	อีมอญช่อนผ้า
แร้ง	แทน	อีแร้ง

8. ใช้ประโยคขอร้องแทนประโยคคำสั่ง โดยใช้คำที่มีความหมายเชิงขอร้องแทนคำสั่ง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าไม่ได้ถูกบังคับ ดังตัวอย่างประโยคคำสั่ง

จงเปิดประตู ไปเปิดประตู เปิดประตู

ถ้าผู้พูดจะใช้คำ ช่วย กรุณา โปรด นำหน้ากริยาแท้ และใช้คำ “หน่อย” ลงท้าย ก็จะทำให้ประโยคนั้นเป็นประโยคขอร้อง ดังตัวอย่าง

กรุณาเปิดประตูหน่อย
ช่วยเปิดประตูหน่อย
โปรดเปิดประตู เป็นต้น

9. การใช้วจนภาษาให้เหมาะสม

ภาษากายซึ่งจัดเป็นวจนภาษานั้นจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม เช่นเดียวกับภาษาพูด ท่าทางหนึ่งในวัฒนธรรมหนึ่งอาจมีความหมายอย่างหนึ่ง และท่าทางเดียวกันนี้อาจมีความหมายตรงข้าม หรืออาจไม่มีความหมายเลยในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง เช่น การผงกศีรษะในสังคมส่วนใหญ่จะหมายความว่ายอมรับหรือเห็นคล้อยตามด้วย ส่วนการสั่นศีรษะก็คือการปฏิเสธ แต่ในบางสังคม เช่น อินเดีย กลับกลายเป็นตรงกันข้าม คือ ถ้าคนอินเดียพยักหน้าก็แปลว่าปฏิเสธ แต่ถ้าคนอินเดียส่ายหน้าก็หมายความว่ายอมรับ

กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ

การกล่าวถึงคำหรือข้อความที่มีลักษณะเป็นคำหยาบคาย สิ่งที่ไม่ดี ไม่เป็นมงคล การกล่าวถึงเรื่องร้าย หรือคำที่ทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดี อาจทำให้ผู้ฟังเกิดความเกรงกลัว ความสะเทือนใจ และรู้สึกว่าเป็นการไม่สุภาพ เมื่อผู้พูดจำเป็นต้องกล่าวถึงคำเหล่านี้ ผู้พูดจะใช้วิธีหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำเหล่านั้น โดยเลือกใช้คำที่มีความหมายสื่อไปในทางที่ดี เพื่อลบล้างหรือกลบเกลื่อนความรู้สึกที่ไม่ดีของคำไม่สุภาพ

กุสตาฟ สเตอร์น (แก้วใจ จันทรเจริญ. 2532 : 16 – 17 ; อ้างอิงจาก Stern. 1968. *Meaning and Change of Meaning*. p. 330 – 336) ได้กล่าวถึงสาเหตุการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำต้องห้าม (Tabooed Words) หากกล่าวถึงสิ่งนี้อาจนำผลร้ายมาสู่ตัวผู้พูด เช่น การกล่าวถึงวิญญาณ พระเจ้า หรือชื่อของปีศาจ ผู้พูดจะเลี่ยงการใช้คำเหล่านี้ โดยใช้อุปสรรคหรือกล่าวถึงสิ่งนั้นโดยอ้อม (Circumlocution)
2. เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม แสดงถึงชนชั้นหรือฐานะทางสังคม ผู้พูดต้องหาคำอื่นมาใช้แทนคำที่ไม่สมควรกล่าวถึง เช่น คำเรียกอวัยวะบางส่วนในร่างกาย เครื่องนุ่งห่มบางชิ้น สถานที่ขับถ่ายของเสียจากร่างกาย
3. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะทำให้ผู้ฟังสะเทือนใจ ไม่สบายใจ เช่น ผู้พูดจะเลี่ยงการพูดถึงคำว่า “ตาย” โดยจะใช้อุปสรรคหรือสำนวนแทนในการกล่าวถึง

นอกจากนี้ สเตอร์น ได้กล่าวถึง กลวิธีการใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย เพื่อผู้พูดสามารถใช้ลดความรุนแรงของถ้อยคำ หรือเลี่ยงสิ่งซึ่งไม่น่ายินดี ได้แก่

1. การละหรือการย่อ (Clipping or Omission) จากคำเดิมที่ควรเลี่ยงนั้น เช่น
d___ หรือ d... แทนคำว่า damn หรือ devil บางครั้งออกเสียงเป็น dash หรือ deed แทน
2. การดัดแปลงคำจากคำต้องห้ามเดิม (Deformation or Distortion) เป็นการทำให้คำมีรูปผิดไปจากรูปศัพท์เดิม เช่น

คำว่า blooming	แทนคำว่า	bloody
dash darn dum	แทนคำว่า	damn
Gosh, Golly, Gorry	แทนคำว่า	God

3. การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ การยืมเป็นการลดความหมายของคำเดิมลง เนื่องจากคำศัพท์ภาษาต่างประเทศเป็นคำที่ผู้พูดภาษาดั้งเดิมไม่สามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ความหมายของคำลดลงเบาลง ขณะที่คำเดิมในภาษาแรกจะมีความหมายตรงและชัดเจนเกินไป อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า คำยืมในภาษาต่างประเทศมีความหมายเป็นกลางมากกว่า เช่น

คำว่า lingerie	แทนที่	underclothes
maniac	แทนที่	madman
intoxication	แทนที่	drunkenness

4. การใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง คำเหล่านี้ถูกนำมาใช้แทนคำเดิมซึ่งมีความหมายสื่อไปในทางลบ หรือมีความหมายตรงเกินไป เช่น

คำว่า small clothes	แทนที่	breeches
flannels	แทนที่	underclothes

5. การใช้คำซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกับคำเดิม (Flattering words) เช่น

คำว่า blessed	แทนที่	cursed
---------------	--------	--------

6. การใช้คำที่เป็นรูปปฏิเสธของคำเดิม เช่น

คำว่า untidy หรือ unclean	แทนที่	dirty
unsafe	แทนที่	dangerous
unwise	แทนที่	foolish
uncivil	แทนที่	rude
untruthful	แทนที่	lying

7. การใช้อุปลักษณ์ (Metaphorical Euphemism) มาใช้แทนคำเดิม เช่น

คำว่า to go west	แทนที่	dying
a fairy tale	แทนที่	a lie
a rest camp	แทนที่	cemetery

บรู๊ค (แก้วใจ จันทรเจริญ. 2532 : 18; อ้างอิงจาก Brook. 1981. *Words In Everyday Life*. 92 - 95) กล่าวว่า การหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงสิ่งใดโดยตรง มีสาเหตุ 2 ประการ คือ สิ่งนั้นไม่เป็นที่น่าพอใจ และสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์มีพลังอำนาจเกินกว่าจะนำมากล่าวถึงได้ บรู๊ค ได้เสนอวิธีการหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงคำที่เกี่ยวกับความตาย โรคภัย เพศ และอวัยวะในร่างกาย ไว้คล้ายคลึงกับสเตอร์นในเรื่องของการยืมคำในภาษาต่างประเทศ การใช้คำตรงกันข้าม และบรู๊ค ยังได้เสนอกลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพเพิ่มเติม ไว้ดังนี้

1. การใช้คำที่แตกต่างกัน เช่น

shift	แทน	smock
drawers	แทน	underpants

2. การใช้หน่วยเติมศัพท์ (Prefixes) เช่น เติม mis- ในคำว่า misconduct, misguided

3. การใช้คำมากพยางค์ ที่มีความหมายใกล้เคียงคำเดิม เช่น

perspiration	แทน	sweat
underprivileged	แทน	poor

4. การใช้อักษรย่อ โดยนำพยัญชนะตัวแรกของคำศัพท์มาย่อ เช่น

d.o.a.	แทน	dead on arrival
g.b.h.	แทน	grievous bodily harm

อัลสัน และเบอริดจ์ (Allan and Burridge. 1988: 11 – 32) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายไว้คล้ายคลึงกับสเตอร์นในเรื่องการละคำ การตัดคำ และการใช้อุปลักษณณ์ นอกจากนี้ อัลสัน และเบอริดจ์ยังกล่าวถึงการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบเพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. การเล่นคำ (Verbal Play) เช่น

kick the bucket	แทน	die
dink หรือ dong	แทน	penis

2. การสร้างคำใหม่ (Remodelings) เช่น

sugar หรือ shoot	แทน	shit
------------------	-----	------

3. การใช้คำอ้อมค้อม (Circumlocutions) เช่น

little girl's room	แทน	toilet
--------------------	-----	--------

4. การย่อคำ ได้แก่

Acronyms เช่น snafu	แทน	situation normal all fucked up
Abbreviations เช่น S.O.B.	แทน	son of a bitch

5. คำทั่วไปแทนคำเฉพาะ (General for Specific) เช่น

go to bed	แทน	fuck
-----------	-----	------

6. คำเฉพาะส่วน แทนความหมายทั้งหมด (Part for whole) เช่น

spend a penny	แทน	go to the lavatory
---------------	-----	--------------------

7. คำพูดเกินจริง (Hyperboles) เช่น

flight to glory	แทน	death
-----------------	-----	-------

8. คำพูดน้อยกว่าที่เป็นจริง (Understatements) เช่น

sleep	แทน	die
not bright	แทน	fool

9. คำยืม (Borrowing) เช่น

genitals	แทน	penis
vagina	แทน	cunt

10. คำเชิงวิชาการ (Learned Terms) เช่น

faeces	แทน	shit
--------	-----	------

11. คำสนทนาแบบเป็นกันเอง (Colloquial) เช่น

period	แทน	menstruate
--------	-----	------------

แก้วใจ จันทรเจริญ (2532 : 32 – 38) ได้แบ่งลักษณะคำสุภาพหรือคำร่ำในภาษาไทย ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. คำร่ำในประเภทดัดแปลงจากคำต้องห้าม (Distortion) คือ การใช้คำที่เปลี่ยนไปจากคำเดิม แต่ยังคงความหมายไว้ได้แก่

1.1 การย่อคำ (Abbreviation) คือการนำคำมาเขียนในลักษณะอักษรย่อ พบได้ 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 การตัดคำ หรือส่วนหนึ่งในพยางค์ออก เช่น

“โรคมะ” แทน /mareŋ/

“ตัวเห้” แทน /hīa/

หรือ การสะกดคำโดยการเขียนไม่ครบคำ เช่น “ตัวเหี้ย” แทน /hīa/

1.1.2 การเอาพยัญชนะต้นของแต่ละคำมาย่อ เช่น

“ม.ร.” หรือ “ซี.เอ.” แทน /mareŋ/

1.2 การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำ (Phonetic Corruption) คือ การเปลี่ยนเสียงของพยัญชนะบางตัวในคำเดิม เช่น

“ตัวเอี้ย” แทน /hīa/

“มะเส็ง” แทน /mareŋ/

2. คำร่ำในประเภทคำศัพท์ต่างประเทศ (Loan word or Foreign word) คือ นำคำศัพท์ต่างประเทศที่มีความหมายตรงกับคำต้องห้าม โดยนำมาใช้เพราะคำศัพท์อื่นมีความหมายไม่ชัดเจน เช่น

คำยืมจากภาษาอังกฤษ ได้แก่

“แคนเซอร์” แทน /mareŋ/

“เมคเลิฟ” แทน /jēt/

คำยืมจากภาษาบาลีและสันสกฤต ได้แก่

“อุจจาระ” แทน /khī:/

“ปัสสาวะ” แทน /jīaw/

“ถัน” และ “ปทุม” แทน /nom/

“องคชาติ” แทน /khuaj/

“สังวาสปฏิยุทธ์” แทน /jēt/

3. คำร่ำในประเภทลดความหมายของคำ (Understatement) เกิดจากการใช้คำให้เบาลง มี 2 ลักษณะ คือ

3.1 การใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง (Neutral) คือ คำที่ไม่สื่อความหมายไปในแง่บวก หรือแง่ลบอย่างเด่นชัด ได้แก่

“อวัยวะเพศ” แทน /khuaj/ หรือ /hi:/

“ถึงแก่กรรม” และ “สิ้นชีวิต” แทน /ta:j/

“ทรวงอก” แทน /nom/

3.2 การกล่าวโดยอ้อม (Circumlocution) พบได้ 3 ลักษณะ คือ

3.2.1 การใช้กลุ่มคำหรือวลีเฉพาะแทนที่คำเดิม เพื่อความหมายเบาลง เช่น

“สัญลักษณ์ของความเป็นชาย”	แทน	/khuaj/
“สงครามแห่งความรักอันน่าทูลหา”	แทน	/hi:/
“เครื่องเคราของผู้หญิง”,	แทน	/hi:/
“โรคที่รักษาไม่หาย”	แทน	/marenj/

3.2.2 การใช้คำที่อ้างถึงส่วนรวมทั้งหมดแทนคำเรียกส่วนหรือสิ่งเฉพาะ (Whole for Part)

เช่น

“ส่วนล่าง”	แทน	/hi:/
“ส่วนบน” หรือ “ทรง”	แทน	/nom/

3.2.3 การใช้คำที่อ้างถึงลักษณะใดลักษณะหนึ่งของสิ่งนั้นแทนการกล่าวถึงคำต้องห้าม

โดยตรง (Part for Whole) เช่น

“หมดลม” “สิ้นใจ” “สิ้นลม”	แทน	/ta:j/
“เต้า”	แทน	/nom/

4. คำอุปมาอุปไมย (Metaphor) คือการใช้ภาษาเปรียบเทียบ โดยผู้พูดไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการสื่อความหมายแต่จะกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน เช่น

“มังกร(ยักษ์)” “นกเขา” “อาวุธ” “ห้องเครื่อง”	แทน	/khuaj/
“สามเหลี่ยมทองคำ” “เนินวาสนา” “คฤหาสน์หยก”	แทน	/hi:/

การสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต

ในปัจจุบันอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตของคนเรา จากการเพิ่มจำนวนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider: ISP) ในประเทศไทย พบว่าเพิ่มขึ้นจากเดิม 2 รายในปี พ.ศ. 2538 เป็น 15 รายในปี พ.ศ. 2542 และ 20 รายในปี พ.ศ. 2543 และจากการศึกษาวิจัยของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ พบว่าการไหลเวียนข้อมูลผ่านศูนย์บริการอินเทอร์เน็ตออกต่างประเทศมีปริมาณสูงถึง 150 พันล้านไบต์ต่อวัน (วิทวัส เกื่อนทอ. 2544: 1) ดังนั้นจึงมีการพัฒนาข้อมูลและโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่างๆ ให้ทันสมัยยิ่งขึ้น

เนื่องจากในปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการสื่อสาร การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตจึงเป็นที่สนใจของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เพราะเป็นการติดต่อที่สะดวกสบาย รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่าย ดังนั้นจึงมีการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้สามารถใช้สื่อสารระหว่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail or E-mail)

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ อีเมล (E-mail) มีลักษณะเป็นข้อความตัวหนังสือที่ส่งผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์โดยผู้ส่งต้องระบุที่อยู่ของผู้รับ ซึ่งผู้รับไม่จำเป็นต้องเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ในขณะนั้น เมื่อผู้รับทำการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตจะพบอีเมลอยู่ในตู้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ นอกจากจะส่งข้อความตัวหนังสือ ผู้ส่ง

สามารถส่งไฟล์ไปนารี (Binary) เช่น ไฟล์รูปภาพ ไฟล์โปรแกรม ไฟล์เอกสารที่มีการจัดรูปแบบอย่าง Word document เป็นต้น ข้อดีของอีเมลคือช่วยให้ประหยัดทั้งเวลาและค่าใช้จ่าย ซึ่งปัจจุบันมีผู้ใช้ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์มากกว่า 25 ล้านคนต่อวัน โดยเริ่มใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2530 จนกระทั่งในปี พ.ศ.2534 เริ่มมีการแลกเปลี่ยนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย การขอใช้ e-mail address นั้นผู้ใช้บริการสามารถขอใช้บริการได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ซึ่งส่วนประกอบของ e-mail address มีอยู่ด้วยกัน 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นชื่อแทนของผู้ใช้บริการ หรือเรียกว่า username โดยจะต้องใช้ตัวอักษรไม่เกิน 8 ตัวอักษร ตามด้วยเครื่องหมาย @ ส่วนที่สอง คือ ชื่อของผู้ให้บริการ หรือ domain name ตัวอย่างของ e-mail address เช่น beginner@yahoo.com

โปรแกรมการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต (Chat Program)

การสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต เป็นอีกบริการหนึ่งที่มีความนิยมจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งประกอบไปด้วยการสนทนาด้วยข้อความตัวหนังสือ การสนทนาด้วยเสียง และการสนทนาด้วยภาพและเสียง ซึ่งการส่งข้อความพูดคุยกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต หรือ Chat เป็นการคุยโต้ตอบกันโดยใช้การพิมพ์ข้อความสนทนาระหว่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งสองฝ่าย คือ ผู้สนทนา และผู้ที่ร่วมสนทนา การสนทนาแบบนี้ทำให้ไม่ต้องเสียเวลาส่งข้อความไปมา และทำให้สามารถมองเห็นลำดับคำพูดในการสนทนา การสนทนาผู้ใช้สามารถเลือกห้องสนทนา (Chat room) ต่างๆ ซึ่งมีสองประเภท คือ ประเภทแรกกลุ่มสนทนาสามารถสนทนาหรือพูดคุยกันได้ครั้งละหลายคน โดยเลือกสนทนาได้อย่างไม่จำกัด อีกประเภทหนึ่งเป็นการสนทนาแบบสองคน มีลักษณะเป็นส่วนตัวไม่มีผู้ร่วมสนทนาคนอื่นผ่านทางโปรแกรมการสนทนาต่างๆ เช่น ICQ, IRC และ PIRCH เป็นต้น แต่การร่วมสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตนั้นผู้ร่วมสนทนาไม่จำเป็นต้องเปิดเผยตนเองให้ผู้สนทนาคนอื่นทราบ และระมัดระวังการใช้ภาษาในการสนทนาด้วย การสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตมีหลายประเภทได้แก่

1. การสนทนาด้วยข้อความ

การสนทนาด้วยข้อความตัวหนังสือ (Messaging) เป็นการสนทนาแบบพื้นฐานมีลักษณะคล้ายกับการส่งอีเมลในด้านการพิมพ์ข้อความให้กับผู้ร่วมสนทนา ซึ่งอาจมีหลายคนในเวลาเดียวกัน ข้อความที่ส่งจะไปปรากฏที่หน้าจอของผู้ร่วมสนทนาและผู้ร่วมสนทนาสามารถส่งข้อความกลับไปยังผู้สนทนาได้ทันที โปรแกรมที่ใช้สนทนาด้วยข้อความมีอยู่มากมายหลายโปรแกรมได้แก่ ICQ, MSN Messenger, Windows Messenger, AOL Instant Messenger, Yahoo! Messenger, Microsoft Chat เป็นต้น

2. แชต (Chat)

แชตเป็นบริการการสนทนาที่มีผู้ใช้งานกันมากที่สุดในปัจจุบัน โดยเป็นการสนทนาด้วยตัวหนังสือกันแบบสดๆ โดยกลุ่มสนทนาจะเห็นข้อความพิมพ์บนหน้าจออย่างต่อเนื่อง คล้ายกับการคุยโทรศัพท์แต่ใช้ตัวหนังสือแทนการพูดคุย และสามารถสนทนาได้พร้อมกันหลายคน โปรแกรมแชตมีมากมายหลายโปรแกรม ส่วนใหญ่จะเป็นโปรแกรมเดียวกับที่ใช้สนทนาด้วยข้อความ คือ ICQ, MSN Messenger, Windows Messenger, AOL Instant Messenger เป็นต้น

3. ไออาร์ซี (IRC)

IRC ย่อมาจาก Internet Relay Chat เป็นบริการสนทนาเป็นกลุ่มพร้อมกันหลายคนและไม่จำกัดหัวข้อสนทนา โดยเริ่มจากผู้ใช้งานคนหนึ่งเสนอหัวข้อการสนทนาไว้ และรอให้ผู้ใช้งานคนอื่นที่ใช้บริการ IRC แห่งเดียวกันเข้ามาร่วมวงสนทนา ซึ่งการพูดคุยมีลักษณะการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องเฉพาะหรือเรื่องทั่วไปตามหัวข้อที่กำหนด โปรแกรมประเภท IRC ได้แก่ Pirch 98, Visual IRC, MaxxChat

4. การสนทนาด้วยเสียง (Voice chat)

การสนทนาด้วยเสียง แบ่งออกเป็นบริการสนทนายี่ห้อคอมพิวเตอร์กับคอมพิวเตอร์ (PC to PC voice chat) และระหว่างคอมพิวเตอร์กับโทรศัพท์ (Telephony) การใช้บริการการสนทนาด้วยเสียงนั้น

ผู้ใช้งานต้องมีระบบเสียง ซาวด์การ์ด ลำโพงหรือหูฟัง และไมโครโฟนเพิ่มเติม โปรแกรมการสนทนาด้วยเสียงได้แก่ ICQ, MSN Messenger, Windows Messenger, Microsoft Netmeeting, ICUII, Eyeball Chat ซึ่งบางโปรแกรมใช้คุยกันได้หลายคนพร้อมกัน

5. การสนทนาด้วยภาพและเสียง

การสนทนาด้วยภาพและเสียง (Video chat) หรือการประชุมด้วยภาพและเสียง (Video Conferencing) สามารถใช้งานได้ดีสำหรับการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตความเร็วสูง เช่น ADSL, ISDN และ Cable Modem เป็นต้น ซึ่งในอนาคตคาดว่าบริการชนิดนี้จะมาแทนที่การสนทนาทุกประเภท การใช้บริการด้วยภาพและเสียงนั้น ผู้ใช้ต้องมีอุปกรณ์ในการรับภาพเคลื่อนไหวก็คือ กล้องวิดีโอประเภท เว็บแคม (Web cam) เป็นกล้องถ่ายภาพวิดีโอขนาดเล็ก เวลาสนทนาให้วางกล้องไว้บริเวณตรงกลางเหนือจอภาพ เพื่อให้เห็นหน้าในระหว่างการสนทนาได้อย่างชัดเจน โปรแกรมสนทนาด้วยภาพและเสียง ได้แก่ Microsoft Netmeeting, ICUII, Eyeball Chat, Windows Messenger

การประชุมผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer Conferencing)

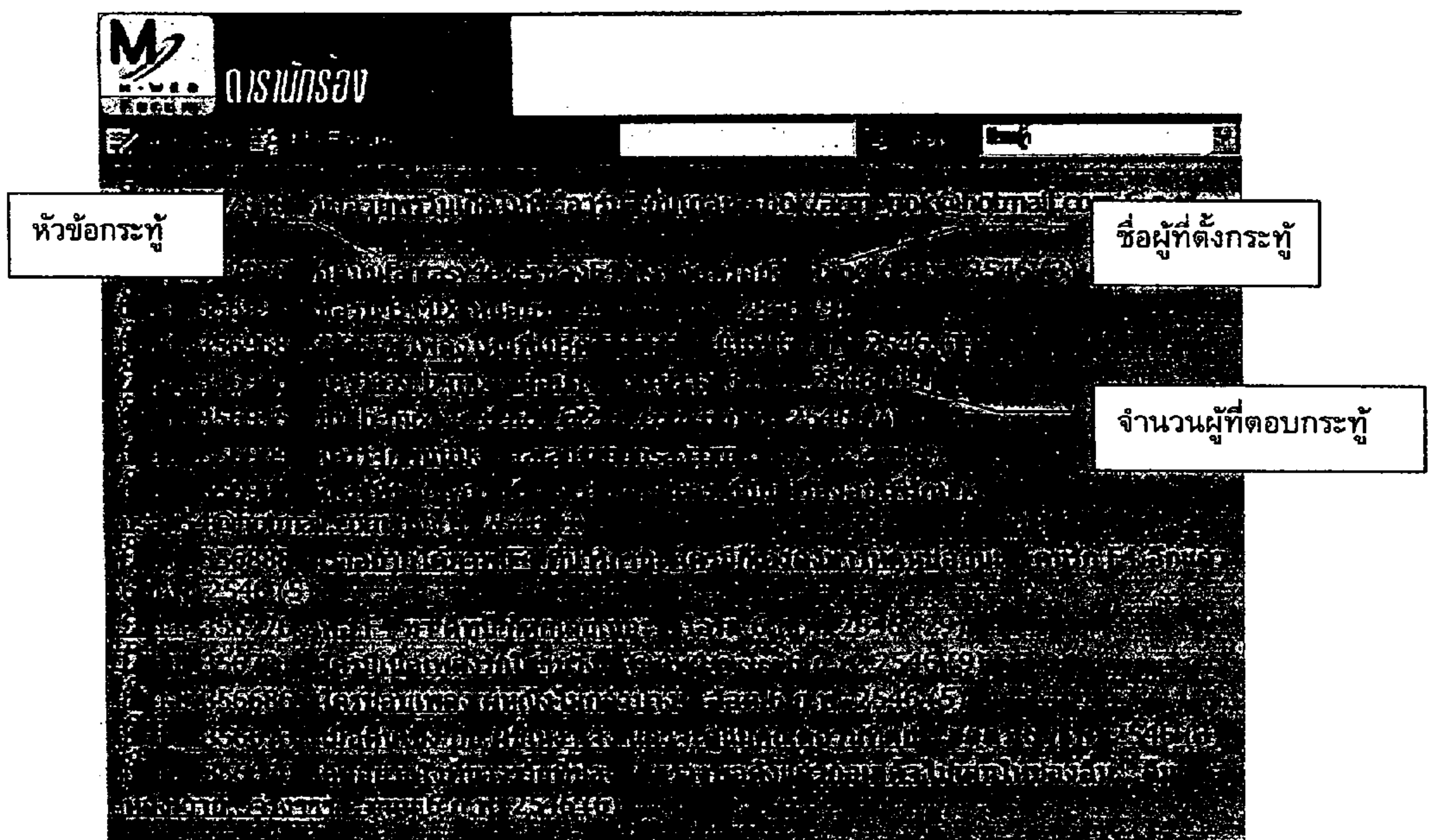
เป็นการประชุมทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ถูกจัดขึ้นตามลักษณะของหัวข้อที่จะประชุม โดยจะแจ้งให้สมาชิกทราบผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ สมาชิกต้องลงทะเบียนเพื่อการประชุมโดยการเพิ่มชื่อลงในรายชื่อของการประชุม การลงทะเบียนต้องแจ้งให้ผู้จัดการประชุมทราบเพื่อจัดตำแหน่งให้สมาชิกใหม่ในรายชื่อการประชุม เมื่อลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว รายงานการประชุมจะถูกส่งไปยังสมาชิกทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

กระดานสนทนา (Web Board)

กระดานสนทนาเป็นการฝากข้อความเกี่ยวกับข่าวสารและเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ประกาศเรื่องราวต่างๆ หรือคำถามที่ต้องการคำตอบ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถแสดงความคิดเห็นหรือร่วมตอบคำถามได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถประยุกต์การใช้กระดานสนทนาในการทำวิจัยแบบง่ายๆ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบรายงานหรือแผนงาน เป็นต้น

การสื่อสารบนกระดานสนทนา

กระดานสนทนา หรือ Web Board เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เป็นการฝากข้อความไว้บนเซิร์ฟเวอร์ (Server) ของผู้ให้บริการเช่น www.pantip.com, www.mweb.co.th, www.sanook.com เป็นต้น ซึ่งข้อความเหล่านั้นอาจเป็นคำถาม การแสดงความคิดเห็น หรือการประกาศข่าว โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถร่วมตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นในหัวข้อหรือกระทู้ที่สนใจได้ ดังนั้น กระดานสนทนา หรือ Web Board จึงเป็นที่นิยมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เพราะในบางครั้งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจพบปัญหาบางอย่างที่ไม่สามารถแก้ไขและต้องการหาคำตอบ หรือวิธีการแก้ไขปัญหา แต่ไม่สามารถหาผู้ที่ให้คำตอบได้ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตฝากคำถามหรือข้อสงสัยไว้บนกระดานสนทนาเพื่อรอให้ผู้ที่มีความรู้มาตอบ ซึ่งคำตอบที่ได้อาจจะมาจากผู้ตอบหลายคนหลายความคิด โดยแต่ละคนอาจแก้ปัญหาย่างเดียวกันได้แต่ไม่ได้ใช้วิธีเดียวกัน

ภาพประกอบ 1 ตัวอย่างกระดานสนทนาชื่อ “ดารานักร้อง” ในเว็บไซต์ mweb.co.th

ในการตั้งกระทู้ การแสดงความคิดเห็น หรือการตอบคำถามผู้ร่วมสนทนาจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อสังคมส่วนรวม การควบคุมและดูแลอาจไม่สามารถทำได้อย่างทั่วถึง เพราะทุกคนสามารถพิมพ์ข้อความต่างๆ เข้ามาได้โดยอิสระ ขึ้นอยู่กับสำนึก และความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ร่วมสนทนา ดังนั้นในกระดานสนทนาของแต่ละเว็บไซต์จึงมีการตั้งกติกากำหนดและบรรทัดในการร่วมตั้งกระทู้ (<http://www.pantip.com/cafe/rules.html>) ดังนี้

1. ตรวจสอบว่ามีกระทู้ที่มีเนื้อหาในทางเดียวกับที่กำลังจะตั้งกระทู้ เพื่อจะได้ไม่เป็นการซ้ำซ้อนกัน
2. ใช้ข้อความที่สุภาพ เพื่อเป็นการแสดงความจริงใจในการเข้าร่วมสนทนา
3. ตั้งกระทู้ให้ตรงกับเนื้อหาของแต่ละกลุ่มเพียงกระทู้เดียวเท่านั้น ดังนั้นจึงควรทำความเข้าใจถึงลักษณะของแต่ละกลุ่มให้ดีก่อนตั้งกระทู้
4. เปิดใจให้กว้าง ยินดีรับฟังและเคารพในเสรีภาพของการเสนอความคิดเห็นของผู้อื่น ฟังตระหนักรู้ อยู่เสมอว่าเป็นเสมือนสังคมหนึ่งที่เปิดกว้างต่อสาธารณะ
5. การเสนอความเห็นต่อกระทู้ใดๆ ฟังระลึกเสมอว่า มีผู้อ่านที่แตกต่างกันทั้งวัยวุฒิ คุณวุฒิ และวุฒิภาวะ ดังนั้นจึงควรระมัดระวังในการใช้ข้อความ เช่น ข้อความที่ส่อไปในทางอนาจารเกินกว่าเหตุ หรือมีผลยั่วยุทางกามารมณ์ ข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ซึ่งอาจนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้ง ข้อความที่มีเนื้อหาขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีของสังคม ข้อความที่พาดพิงบุคคลที่สามในทางหมิ่นประมาท เป็นต้น

6. พึงตระหนักอยู่เสมอว่า การเสนอคำถามหรือความเห็นต่อสังคม ควรจะมีความรับผิดชอบต่อทุกข้อความที่ได้เสนอไป เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดบรรทัดฐานอันดีต่อสังคม อินเทอร์เน็ตสืบไป

7. ไม่ใช่เว็บไซต์เสนอข้อความซึ่งเป็นการใส่ร้ายผู้อื่น

8. ไม่ใช่นามแฝงของผู้อื่นโดยเจตนา อันอาจทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิด

9. หากมีความผิดพลาดในการตั้งกระทู้ เช่น ผิดพลาด ชำช้อน ข้อความไม่ครบหรือคลาดเคลื่อน

ตั้งกระทู้ผิดกลุ่ม เจ้าของกระทู้สามารถแจ้งความขอถอนกระทู้ได้โดยคลิกที่รูป (Recycle Bin) ภายในกระทู้ การร่วมแสดงความคิดเห็น ผู้ร่วมสนทนาควรกระทำดังนี้

1. ห้ามเสนอข้อความหรือเนื้อหาอันเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ หรือพาดพิงสถาบันมหากษัตริย์ และราชวงศ์ เป็นอันขาด

2. ห้ามเสนอข้อความหรือเนื้อหาที่ส่อไปในทางหยาบคาย ก้าวร้าว เกินกว่าที่บรรทัดฐานของสังคมจะยอมรับได้

3. ห้ามเสนอข้อความหรือเนื้อหาที่ส่อไปในทางลามก อนาจาร

4. ห้ามเสนอข้อความอันมีเจตนาใส่ความบุคคลอื่น ให้ได้รับการดูหมิ่นเกลียดชังจากบุคคลอื่น โดยไม่มีแหล่งที่มาของข้อมูลอ้างอิงที่ชัดเจน

5. ห้ามเสนอข้อความอันเป็นการทำร้าย ชักชวน โดยมีเจตนาก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท หรือก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้น โดยมูลแห่งความขัดแย้งดังกล่าว ไม่ใช่การแสดงความคิดเห็นโดยเสรีเช่นวิญญูชน พึงกระทำ

6. ห้ามเสนอข้อความกล่าวโจมตี หรือวิพากษ์วิจารณ์ในทางเสียหายต่อ ศาสนา หรือคำสอนของศาสนาใดๆ ทุกศาสนา

7. ห้ามใช้นามแฝงอันเป็นชื่อจริงของผู้อื่น โดยมีเจตนาทำให้สาธารณะชนเข้าใจผิด และเจ้าของชื่อนั้นได้รับความเสียหาย หรือเสื่อมเสียชื่อเสียง

8. ห้ามเสนอข้อความอันอาจเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในระหว่างสถาบันการศึกษา หรือระหว่างสังคมใดๆ

9. ห้ามเสนอข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่น เช่น เบอร์เพจเจอร์, E-mail address หรือหมายเลขโทรศัพท์ โดยมีเจตนากลั่นแกล้งให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีเบอร์เพจเจอร์หรือโทรศัพท์ เนื่องจากเป็นข้อมูลที่มีโอกาสผิดพลาดคลาดเคลื่อน และเป็นสื่อที่สามารถใช้ในการกลั่นแกล้งได้ง่ายกว่าชนิดอื่น

10. ห้ามเสนอข้อความหรือเนื้อหาอันเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งผิดกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีของสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธีระจิต ลีตระกูล (1978: 77 – 88) ได้ศึกษาเรื่องภาษาต้องห้ามในภาษาไทย และ พบว่าการใช้ คำสุภาพ ว่า เกิดจากผลของการที่มีคำต้องห้ามในภาษาไทย โดยแบ่งคำต้องห้ามออกเป็น 3 ประเภท คือ คำต้องห้ามที่เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา คำต้องห้ามเกี่ยวกับเรื่องเพศ และคำต้องห้ามเกี่ยวกับการขับถ่าย ซึ่งแบ่งลักษณะของคำต้องห้ามออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. คำต้องห้ามในทุกกรณี (Totally Taboo) เช่น คำว่า /khuaj/, /hi:/, /jét/, /kràdāw/, /tɛt/ เป็นต้น
2. คำต้องห้ามที่หลีกเลี่ยงในบางกรณี เช่น คำว่า /tɪn/, /hua/, /cák kàrɛ/, /tuùt/, /khii/, /jiaw/, /toʔ/, /raak/, /khwaaj/, /wua/, /kin/, /taaj/, /rook haa/ เป็นต้น

ดังนั้น ผู้ใช้ภาษาจึงมีการเลี่ยงไปใช้คำอื่น เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงคำต้องห้าม ลักษณะของการเลี่ยงมี 2 ลักษณะ คือ การแทนที่ (Substitution) และการละ (Deletion)

1. การแทนที่มีได้ 3 ลักษณะคือ

1.1 ลักษณะของคำยืม (Loan Words) คำต้องห้ามจะถูกแทนที่ด้วยคำศัพท์ในภาษาอื่นซึ่งมีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน ภาษาต่างประเทศที่ภาษาไทยยืมคำมาใช้ได้แก่ ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาเขมร และภาษาอังกฤษ เช่นคำว่า สิ่งดี โยนิ อูจจาระ ถัน มูล เซ็กส์ เดท แคนเซอร์

1.2 ลักษณะของการใช้ความเปรียบ (Metaphorical Expressions) พบว่ามีการใช้เปรียบเทียบหรืออุปมาแทนคำต้องห้ามเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น ปลาช่อน หมายถึงอวัยวะของเพศชาย ปลาสลิด หมายถึงอวัยวะของเพศหญิง

1.3 ลักษณะการใช้คำผวน (Reversed Expressions) พบมากในการใช้แทนคำต้องห้ามที่เกี่ยวกับการใช้ความเปรียบ การใช้คำผวนกระทำโดยการนำคำผวนที่มีความหมายเดียวกันกับคำต้องห้ามมาใช้แทน เช่น ผีงแดด แทน ดากแดด

2. การละคำ กระทำโดยละคำศัพท์ที่เป็นคำต้องห้ามเพื่อให้คำนั้นฟังสุภาพและไพเราะขึ้น เช่นคำว่า ชีเรื้อน เป็น (โรค) เรื้อน, ชีซ่า เป็น ซ้า

ธีระจิต ลีตระกูล ยังได้อภิปรายว่า คำต้องห้ามมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากคนในสังคมปัจจุบันมีทัศนคติต่อคำต้องห้ามอย่างสมเหตุสมผลมากขึ้น รวมทั้งความรุนแรงในการห้ามและการลงโทษได้ลดน้อยลง มีการพิจารณาอย่างรอบคอบมากกว่าจะเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร้เหตุผล

ปราณี กุลละวณิช (2525: 36 – 40) ได้ศึกษาคำสุภาพที่นำมาใช้แทนคำว่า “ตาย” และชี้ให้เห็นว่า การใช้คำสุภาพเป็นปัจจัยซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำ นอกเหนือจากการใช้อุปลักษณ์ (Metaphor) ของผู้พูด สาเหตุที่ทำให้เกิดการใช้คำสุภาพเนื่องมาจากการที่ผู้พูดและผู้ฟังมีความเชื่อว่า ถ้าพูดถึงของหรือสัตว์บางอย่างแล้วจะเป็นอัปมงคล หรือเกิดอันตราย เมื่อจะพูดถึงของหรือสิ่งนั้นต้องใช้คำอื่นมาเรียกแทน เพื่อหลีกเลี่ยงการไม่สุภาพหรือทำให้ผู้ฟังได้รับความสะเทือนใจ โดยคำที่ใช้แทนจะมีความหมายกว้างออก

คำที่มีความหมายว่า “ตาย” หรือคำสุภาพที่นำมาใช้แทนคำว่าตายในภาษา ซึ่ง ปราณี กุลละวณิช กล่าวถึงมีทั้งสิ้น 27 คำ แบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

1. คำในกลุ่มที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับความเชื่อในทางศาสนาพุทธ ได้แก่ คำว่า หมตบุญ หมตกรรม หมตเวร สันบุญ สันกรรม หมตทุกข์ พันทุกข์ ถึงแก่กรรม

2. คำในกลุ่มที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ ได้แก่ หดลม สิ้นลม สิ้นใจ

3. คำสแลง ได้แก่ ม่อง เท่งทึง ม่องเท่ง ชี

4. คำในกลุ่มที่มีความหมายอีกความหมายหนึ่งซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “ตาย” ของมนุษย์ ได้แก่

คำว่า ล้ม เสีย ดับ สิ้น เสร็จ เรียบร้อย(ไป)แล้ว จากไป กลับบ้านเก่า กลับบ้านเดิม ไป(เสีย)แล้ว ไปสวรรค์ ลงนรก

ปราณี กุลละวณิช ได้ให้ข้อสรุปไว้ว่าในการเลียงไม่ใช้คำว่า “ตาย” นั้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ทางความหมายของคำอีกหลายคำ เช่น การใช้คำที่แสดงการสิ้นชีวิตของสัตว์และต้นไม้ ทำให้คำว่า “เสีย” และ “ล้ม” มีความหมายกว้างขึ้นจากความหมายเดิม หรือการใช้คำกริยาที่บอกการเคลื่อนที่ เช่นคำว่า “จาก” “ไป” “กลับ” ก็ทำให้คำเหล่านี้มีความหมายเพิ่มขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้การเลียงใช้คำว่า “ตาย” ยังแสดงให้เห็นถึงความนึกคิดและความเชื่อต่าง ๆ ในทางพระพุทธศาสนา และความคิดเปรียบเทียบความตายกับการเดินทางอันอาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะความคิดสากลของมนุษย์ในโลก

เยาวลักษณ์ กระแสสินธุ์ (2529: 86 – 99) ศึกษาเรื่องกลวิธีการทำภาษาให้สุภาพในภาษาไทย พบว่า การใช้คำสุภาพหรือการเลียงคำ ว่าเป็นวิธีการใช้ภาษาสุภาพอีกลักษณะหนึ่ง โดยที่ผู้พูดนำคำที่มีความหมายประจำคำไปใช้ในลักษณะของความหมายแฝงเพื่อแสดงความสุภาพ เนื่องจากคำบางคำหากนำมาใช้ตรงตัวอาจทำให้เกิดความรู้สึกกระคายหู หรือให้ความหมายไปในทางที่ไม่ดี เป็นอัปมงคล หรือไม่เหมาะสมไม่เป็นที่นิยมในสังคมไทย เช่นชื่อสัตว์บางประเภท การไปถ่ายของเสีย หรือการพูดถึงความหมายตรงๆ

คำนามที่มีความหมายแฝงที่ใช้แสดงความสุภาพในงานวิจัยของเยาวลักษณ์ ได้แก่ คำว่า

“ห้องน้ำ” โดยทั่วไปหมายถึง สถานที่อาบน้ำชำระร่างกาย เมื่อนำมาใช้แสดงความสุภาพจะใช้ร่วมกับคำกริยา “ไป” มีความหมายแฝงหมายถึงการไปถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะ หรือหมายถึงการไปส้วมเพื่อถ่ายของเสีย เหตุที่เลียงมาใช้คำว่า “ไปห้องน้ำ” เพราะการไปถ่ายของเสียออกจากร่างกายเป็นสิ่งที่ไม่น่าฟัง ไม่ควรพูดต่อหน้าบุคคลอื่น ดังนั้นจึงเลียงไป เพื่อให้ฟังดูสุภาพและเป็นที่ยอมรับมากกว่า

“ตัวเงินตัวทอง” คำนามคำนี้หมายถึง สัตว์เลื้อยคลานประเภทหนึ่งคล้ายจระเข้แต่เล็กกว่า มีชื่อเรียกว่า “ตัวเหี้ย” เหี้ย เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของคนในทางที่ไม่เป็นมงคล ดังนั้นจึงเลียงมาใช้คำนามที่มีความหมายแฝงแทน คำว่า เงินทอง ในความหมายตรงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่ต้องการ ดังนั้นจึงนำมาใช้แทนเพื่อฟังดูเป็นสิริมงคล

แก้วใจ จันทรเจริญ (2532: 71 - 74) ได้ศึกษาคำรึ้นหูในภาษาไทยและสรุปว่า คำสุภาพหรือคำรึ้นหูในภาษามีที่มาจากคำต้องห้าม และคำต้องห้ามนั้น แบ่งออกเป็นประเภทด้วยเหตุผลทางจิตวิทยาได้ 3 ประเภท คือ คำต้องห้ามที่เกิดจากความกลัว คำต้องห้ามที่เกิดจากความไม่เหมาะสม และคำต้องห้ามที่เกิดจากความไม่สุภาพ ดังนั้นการใช้คำรึ้นหูจึงมีเป้าหมาย 3 ประการ คือ คำรึ้นหูเพื่อขจัดความกลัว คำรึ้นหูเพื่อความเหมาะสม และคำรึ้นหูเพื่อความสุภาพ

งานวิจัยนี้ พบว่า มีการใช้คำรึ้นหูประเภทอุปลักษณ์ (Metaphor) มาแทนคำต้องห้ามที่เป็นคำเกี่ยวกับเรื่องเพศ มากกว่าเรื่องอื่น ซึ่งการใช้อุปลักษณ์นี้ ทำให้เกิดมโนภาพที่ชัดเจน และสามารถสื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และทัศนคติของผู้พูดได้ ตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า “มังกร” “นกเขา” “อาวูธ” แทนคำเรียกอวัยวะเพศชายตรงๆ หรือ “ดอกบัวคู่” แทนคำเรียกหน้าอกผู้หญิงตรงๆ นอกจากนี้ การนำอุปลักษณ์มาใช้เป็นคำรึ้นหูเป็นจำนวนมาก

อาจเป็นเพราะ วิธีการสื่อความหมายโดยการเปรียบเทียบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การใช้คำรึนหุ คือ ผู้พูดไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการสื่อความหมายโดยตรงแต่กลับกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน

ชัชวดี ศรลัมพ์ (2544: 77 – 91) ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนา (Chat room) พบว่าลักษณะภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้น มีลักษณะทางภาษาเป็นภาษาพูด แต่ส่งผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นตัวอักษร ด้วยการพิมพ์ข้อความ ซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาเขียน ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาที่พบมีด้วยกัน 6 ลักษณะคือ การเปิดและปิดการสนทนา การใช้ส่วนกันคำพูด การเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา การแสดงความรู้สึกในการสนทนา การแสดงความรู้สึก และการใช้อักษรย่อ

ซึ่งการแสดงความรู้สึกในการสนทนานั้น พบว่า ห้องสนทนาในแต่ละเว็บไซต์ มีการกำหนดเรื่องความรู้สึกในการสนทนา คือ ห้ามพิมพ์คำหยาบคายลงไปข้อความ หากปรากฏคำดังกล่าว ข้อความนั้นจะไม่สามารถส่งออกไปยังหน้าจอของอีกฝ่าย ดังนั้นคู่สนทนาในห้องสนทนาแต่ละเว็บไซต์ต้องใช้ภาษาที่สุภาพในการสนทนา เนื่องจากในการสนทนานั้นมีการกำหนดห้ามพิมพ์คำหยาบคาย เมื่อต้องการเลียงถ้อยคำหยาบคาย คู่สนทนาจะมีวิธีหลีกเลี่ยงดังนี้

1. การเปลี่ยนตัวสะกดคำ โดยผู้ใช้ภาษาจะเปลี่ยนตัวสะกดคำ เมื่อคู่สนทนาอ่านคำที่ปรากฏในบริบท ก็สามารถเข้าใจความหมายได้ เช่น

พะ	แทน	วะ
สาด	แทน	สัตว์
ดู	แทน	กู

2. การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ เช่น

hia	แทน	เหี้ย
ku	แทน	กู

3. การละ โดยคู่สนทนาจะละบางส่วนของคำหรือละทั้งคำ และไม่พิมพ์คำนั้นลงไป
ข้อความ หรือพิมพ์เครื่องหมาย หรือ___ แทนคำที่ละไว้ เช่น

คนที่ 1 สมน้ำหน้า ไ..._า เนี่ย

คนที่ 2 อ้าวว เอาบ้างดิ ไ... ..หาย

วิทวัส เกื่อนทอ (2544: 90 – 94) ศึกษารูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี โดยศึกษาโครงสร้างการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี กระบวนการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนา และการใช้ภาษาในการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนา ซึ่งในด้านการใช้ภาษาที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี พบว่า การใช้คำหยาบคายไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสารในห้องสนทนา เนื่องจากผู้ร่วมสนทนา มีการหลีกเลี่ยงการสะกดคำหยาบ โดยผู้ร่วมสนทนาใช้วิธีการตัดคำ (Clipping) และการผสมคำให้เหมาะสม (Blending) คือเลือกใช้คำบางส่วนของคำนั้น และตัดบางส่วนออกไป เช่น “มีมจาทำรายกู” และมีการยืมตัวอักษรภาษาอังกฤษในการผสมคำให้เหมาะสมด้วย เช่น “ไอ้ h’a” นอกจากนี้มีการเว้นวรรคตัวสะกดบางตัวในการสะกดคำหยาบคาย เช่น “เรามันไม่น่าที่จะ-สิ-อ-ก-เลย” เป็นต้น ซึ่งรูปแบบการใช้ภาษาในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซีมีลักษณะแตกต่างไปจากการสื่อสารในสื่ออื่น เป็นการปรับรูปแบบการสื่อสารให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งรูปแบบการใช้ภาษาได้รับการถ่ายทอดและพัฒนาในกลุ่มผู้สนทนามาเป็นระยะเวลานาน มีการเลียนแบบและคิดสร้างขึ้นใหม่

ตามสภาพการณ์ในการสื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ผู้ร่วมสนทนาไม่ได้ให้ความสนใจกับการสื่อสารที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากการสื่อสารประเภทนี้มุ่งเน้นความบันเทิงในการสื่อสาร ความเหมาะสมต่างๆของสังคมจึงไม่มีความสำคัญในการสื่อสารประเภทนี้

นาริรัตน์ สุวรรณวารี (2543 : 130 – 141) ศึกษาพฤติกรรมจรรยาบรรณในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษามีพฤติกรรมจรรยาบรรณด้านการเอื้อประโยชน์ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมจรรยาบรรณด้านการละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้ ด้านการพนัน ด้านภาพอนาจาร และด้านการใช้ระบบในทางไม่ชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรมอยู่ในระดับน้อย โดยการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้บริการด้านการติดต่อสื่อสาร เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ บริการส่งเพจ การสนทนาในห้องสนทนา และการเขียนหัวข้อสนทนาหรือตอบคำถามในกระดานสนทนาต่างๆ ซึ่งนักศึกษาจะอ่านข้อความที่มีผู้ตั้งไว้ หากมีประเด็นที่ตนเองสนใจหรือมีความรู้จะเข้าไปร่วมแสดงความคิดเห็น หัวข้อสนทนาต่างๆจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ประจำวัน หัวข้อข่าว ประเด็นที่มีข้อโต้แย้ง สิ่งแสดงแสดงให้เห็นพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตว่ามีการใช้อินเทอร์เน็ตในทางไม่ชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรมคือ ภาษาที่ใช้ในการสนทนาไม่ถูกต้องตามหลักภาษา มีการใช้คำไม่สุภาพ การใช้คำย่อ การใช้ภาษาเขียนเลียนแบบเสียงพูด โดยมีการใช้ภาษาอังกฤษเลียนเสียงพูดในภาษาไทย และมีการสนทนาที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. สถิติที่ใช้ในการวิจัย
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposing Sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา (Web board) ในเว็บไซต์ www.sanook.com และ www.mweb.co.th เท่านั้น เนื่องด้วย การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจนได้คำที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงคำหยาบคาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.sanook.com. ที่กระดานสนทนาชื่อ "Free your mind" "Talk of the town" และทางเว็บไซต์ www.mweb.co.th. ที่กระดานสนทนาชื่อ "ดารานักร้อง" "คอกีฬา" โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาในเว็บไซต์ www.sanook.com. และ www.mweb.co.th ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546
2. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะข้อมูลที่มีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ
3. นำข้อมูลที่คัดเลือกได้มาจัดกลุ่ม โดยประยุกต์เกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย ตามแนวความคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวตี ศรีลัมพ์ (2544) และวิทวัส เกื่อนทอ (2544) ซึ่งจำแนกได้ดังต่อไปนี้

- 3.1 การละ (Clipping)
- 3.2 การย่อคำ (Abbreviation)
- 3.3 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ
- 3.4 การใช้อุปลักษณ์ (Metaphor)
- 3.5 การเปลี่ยนตัวอักษร
- 3.6 การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ
- 3.7 การเว้นวรรคตัวอักษร

จากการศึกษาตัวอย่างข้อมูลโดยประยุกต์เกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย ตามแนวคิดของ สเตอร์น (1968) ชัชวตี ศรีลัมพ์ (2544) และ วิทวัส เกื่อนทอ (2544) พบว่าสามารถจำแนกได้ 7 วิธี ดังต่อไปนี้

1. การละ (Clipping)

ตอแ...ล	แทน	ตอแหล
แ...ก	แทน	แดก

2. การย่อคำ (Abbreviation)

FU	แทน	Fuck you
----	-----	----------

3. การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ

sexy กว่าเป๊นไหนด ๑ ออ ออ เกียวมัยเนี่ย		
sexy	หมายถึง	รูปร่างที่ดึงดูดใจเพศตรงข้าม

4. การใช้อุปลักษณ์ (Metaphor)

หน้าเหมือนกระป๋อง		
กระป๋อง	หมายถึง	ควาย ในที่นี้ใช้เปรียบเทียบว่า หน้าโง่เหมือนควาย

5. การเปลี่ยนตัวสะกดคำ

กวนทีน	แทน	กวนตีน
ดรู	แทน	กู

6. การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ

jang rai	แทน	จัญไร
chipหาย	แทน	ฉิบหาย

7. การเว้นวรรคตัวสะกด

มี ง	แทน	มีง
------	-----	-----

4. นำข้อมูลที่ได้จากการจัดกลุ่มตามเกณฑ์ข้างต้นมาหาคำร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

5. สรุปและอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

6. เสนอผลการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

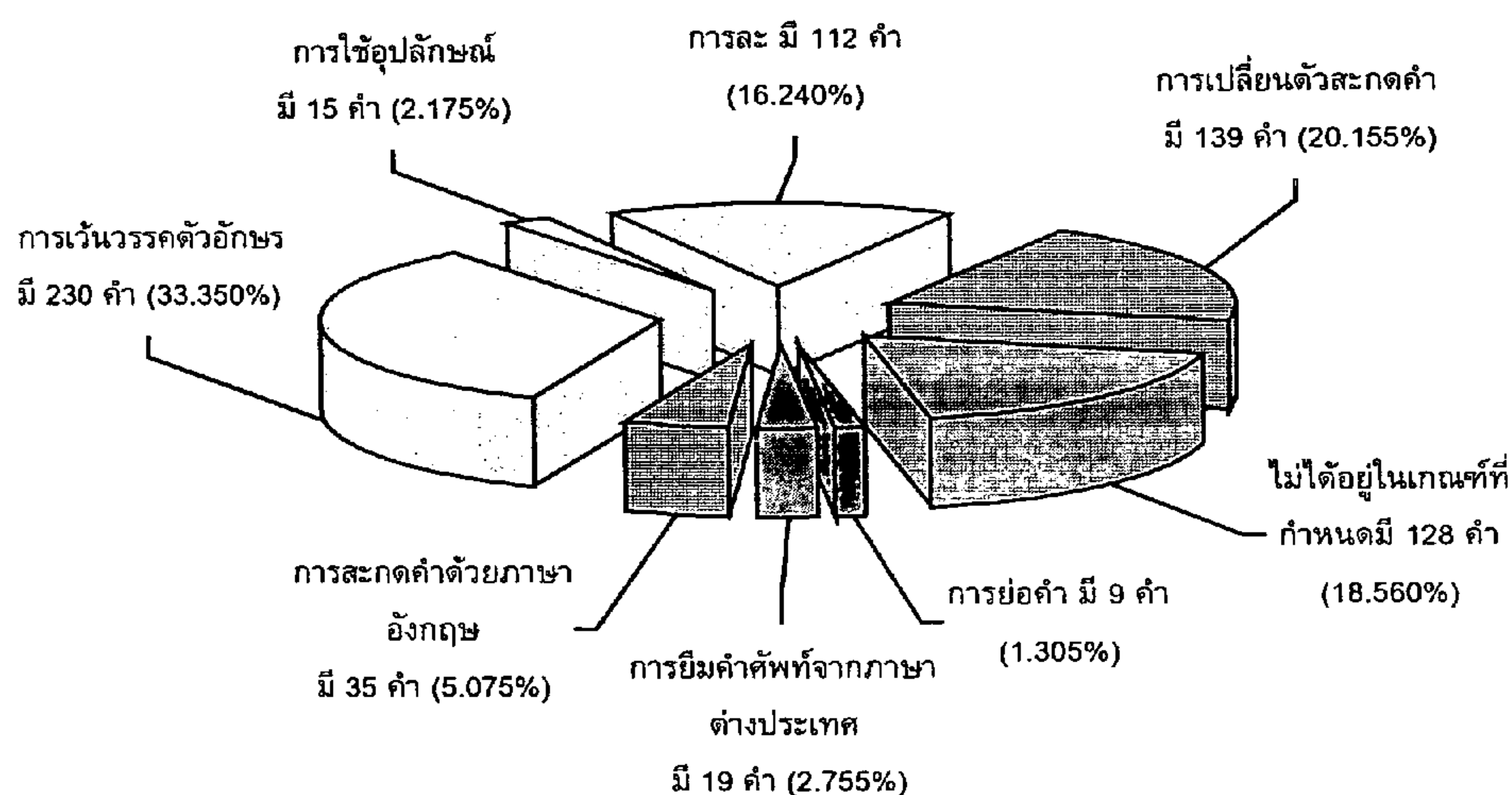
จากการศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา” ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.mweb.co.th ที่กระดานสนทนาชื่อ “คอกีฬา” “ดารานักร้อง” และในเว็บไซต์ www.sanook.com ที่กระดานสนทนาชื่อ “Free of your Mind” “Talk of the Town” โดยเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าว พบว่า กระดานที่มีผู้เข้าร่วมตั้งคำถามจากทั้ง 4 กระดานสนทนา มีจำนวนทั้งสิ้น 4,967 กระดาน และพบกระดานที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพทั้งหมด 819 กระดาน

ตาราง 1 แสดงจำนวนกระดานที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนาในเว็บไซต์ www.mweb.co.th และ www.sanook.com

ชื่อกระดานสนทนา	กระดานทั้งหมด	กระดานที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ	ร้อยละ
คอกีฬา	833	110	13.205
ดารานักร้อง	3572	478	13.381
Free of Your Mind	443	181	40.857
Talk of the Town	119	50	42.016
รวม	4967	819	16.488

จากตาราง 1 แสดงนั้นจะเห็นว่า กระดานสนทนาชื่อ “Talk of the Town” มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมากที่สุดถึงร้อยละ 42.016 รองลงมาคือ กระดานสนทนาชื่อ “Free of Your Mind” ร้อยละ 40.857 กระดานสนทนาชื่อ “ดารานักร้อง” ร้อยละ 13.381 และกระดานสนทนาชื่อ “คอกีฬา” มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพน้อยที่สุด ร้อยละ 13.205

ภาพประกอบ 2 กลวิธีในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา

จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รวบรวมคำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจากกระดานสนทนา จำนวนทั้งสิ้น 2,982 คำ และได้คัดเลือกคำที่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด 687 คำ พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธี หลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร จำนวน 230 คำ การเปลี่ยนตัวสะกดคำ จำนวน 139 คำ การละ จำนวน 112 คำ การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คำ การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ จำนวน 19 คำ การใช้อุปลักษณ จำนวน 15 คำ และการย่อคำ จำนวน 9 คำ และกลวิธีที่นอกเหนือจากเกณฑ์ที่กำหนด ไว้จำนวน 128 คำ

การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนามีดังต่อไปนี้

1. การละ (Clipping)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการละจำนวนทั้งสิ้น 112 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.240 โดยแบ่งการละออกเป็น 3 ประเภท คือ การละพยัญชนะหรือสระ การละพยางค์ และการละคำ

1.1 การละพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 97 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.0.65 โดยมีกลวิธีการละพยัญชนะหรือสระ ดังต่อไปนี้ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1.1.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการละพยัญชนะหรือสระ มี 96 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.920แบ่งออกเป็นลักษณะต่างๆดังต่อไปนี้

1. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มี 40 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.80 เช่น

ค...ย

ฉิบ...าย

มี.

2. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) มี 29 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.205

เช่น

bi_ch

f_ _king

สันตี_

3. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มี 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.320 เช่น

bullsh- -t

จ้-ไร

เสี-ก

4. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายกากบาท (x) มี 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 เช่น

fixxcked

บั๊ดซซx

ร้xxน

5. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) มี 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580 เช่น

F*CK YOU

f*cking

ด่ายโ*ง

6. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายอัฒเจรีย์ (!) มี 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

bltch

sh!!t

1.1.2 การเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรในการละพยัญชนะหรือสระ มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

พวกึ่ง

1.2 การละพยางค์ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.160 (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. การละพยางค์ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มี 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.015 เช่น
หน้าตัว...
ไอ้ ... หาย
2. การละพยางค์ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
กระทุ้ตอ__

1.3 การละคำ มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.015

1. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายกากบาท (x) มี 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580 ได้แก่
xxxสุดขีด xxx = แรด
ถ้าทำ xxx กับผู้หญิงจะเป็นman 100%
ถ้ามีจะ xxx ทุกวัน
เมื่อมีรักมันก็อยากมี x x xเป็นธรรมดา
2. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มี 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่
ดัด..ดีที่สุด
ลองยั่วเขาดูซิ ว่าเขาอยากจะ...กับคุณไหม
3. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
สาวไทยมี__ ไหนกับเค้าด้วยเหร

2. การย่อคำ (Abbreviation)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการย่อคำมีจำนวนทั้งสิ้น 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.305 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. SOB
2. ด.จ.ร.
3. ป.ญ.อ

3. การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีดังกล่าว มีจำนวนทั้งสิ้น 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.755 ผู้วิจัยจำแนกลักษณะการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศโดยคงความหมายเดิม ซึ่งมีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. make love
2. ฟัก u
3. มี sex

3.2 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศโดยแปลเป็นคำในภาษาไทย มีจำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.595 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. กวน my feet
2. หน้า woman
3. ไอ้ Buffalo
4. ไอ้ Milk อันแสนที่จะเล็ก

4. การใช้อุปมาอุปไมย (Metaphor)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้อุปมาอุปไมยมีจำนวนทั้งสิ้น 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.175 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. กิพบบนเตียง
2. อารุณประจำตัวใหญ่
3. ไอ้กระป๋อง

5. การเปลี่ยนตัวอักษร

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวอักษรมีจำนวนทั้งสิ้น 139 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.155 ได้แก่

5.1 พยัญชนะ มีจำนวน 69 คำ คิดเป็นร้อยละ 10.005 สามารถแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะได้แก่ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. การเปลี่ยนพยัญชนะ มีจำนวน 31 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.495 เช่น

กวนทีน	แทน	กวนตีน
ชิบหาย	แทน	ฉิบหาย
ไอ้เอ้ย	แทน	/ʔâi hīa/

2. การเพิ่มพยัญชนะ มีจำนวน 31 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.495 เช่น

ดรอแหล	แทน	ดอแหล
หะ	แทน	วะ
โคตรรรรร	แทน	โคตร
หลายตรินนนน	แทน	หลายตีน

3. การเปลี่ยนพยัญชนะโดยใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษ มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.045 ได้แก่

เหี้ย
ตำรวจทำเหี้ยที่ไร่ออกข้าวหน้าหนึ่ง
ปัญญาkวาย
เย็ด

4. การลดพยัญชนะ มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.29 ได้แก่

โคต แทนคำว่า โคตร เป็นการลดพยัญชนะ ร
พ่อมี แทนคำว่า พ่อมึง เป็นการลดพยัญชนะ ง

5. การสลับตำแหน่งของพยัญชนะ มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
โครต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งของพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

5.2 การเปลี่ยนสระ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 สามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะได้แก่
(รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. การเปลี่ยนสระ มีจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.87 เช่น
อิ แทนคำว่า อี เป็นการเปลี่ยนสระ อี แทนที่ สระ อี
เม่ง แทนคำว่า แม่่ง เป็นการเปลี่ยนสระ เอ แทนที่ สระ แอ
2. การเพิ่มสระ มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.29 ได้แก่
ต่อแหละ แทนคำว่า ต่อแหล เป็นการเพิ่มสระ อะ
โคตะระ แทนคำว่า โคตร เป็นการเพิ่มสระ อะ
3. การลดสระ มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
เหี้ย แทนคำว่า /hîa/ เป็นลดสระ อี

5.3 การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.160 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)
แดก แทนคำว่า แดก เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
ควัย แทนคำว่า /khuaj/ เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์โท แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
แม่ง แทนคำว่า มิ่ง เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์จัตวา แทนที่ วรรณยุกต์ เอก

5.4 การเขียนในรูปของคำอ่าน มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.160 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

จันไร	แทน	จัญไร
สะใจโคด	แทน	สะใจโคตร
ไอ้สัด	แทน	/ʔâi sàd/

5.5 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง มีจำนวน 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.045 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

โง้อ๊บบ้าย	แทน	โง้อ๊บบาย
ระยำ	แทน	ระยำ
อ้ายฟ้าย	แทน	ไอ้ควาย

5.6 การเปลี่ยนตัวสะกดที่มีมากกว่า 1 ลักษณะ มีจำนวน 24 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.480 ได้แก่ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนสระ มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
ชีพหาย แทนคำว่า จีบหาย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทนที่ พยัญชนะ จ และ พยัญชนะ พ แทนที่ พยัญชนะ บ นอกจากนั้นมีการเปลี่ยนสระ อี แทน สระ อี
2. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ มีจำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 เช่น
ไอเวง แทนคำว่า ไอ้เวร เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ง แทนที่ พยัญชนะ ร และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่ วรรณยุกต์ โท

6. การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษคำมีจำนวนทั้งสิ้น 35 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.075 แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

6.1 การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทย มี 34 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.93 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. E-DORK
2. Gu, gu
3. สันTeen

6.2 การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษโดยใช้วิธีเทียบกับอักษรไทย มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 คือ

kvy แทนคำว่า /khuaj/

7. การเว้นวรรคตัวอักษร

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษรมีจำนวนทั้งสิ้น 230 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.350 ผู้วิจัยจำแนกลักษณะการเว้นวรรคตัวอักษรออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ และการเว้นวรรคตัวอักษรที่ละพยางค์

7.1 การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 215 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.175 สามารถแบ่งกลวิธีในการเว้นวรรคตัวอักษรออกเป็น 2 ลักษณะคือ การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ และ การเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะหรือสระ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

7.1.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 125 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.125 ได้แก่

1. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.990 เช่น

Son Of A B.i.t.c.H

สันตี.น

ดอแห...ล

2. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 47 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.815 เช่น

จิ---บหาย

มี-ง

อีสา-ระ-เล-ว

3. การใช้เครื่องหมายสัณฐานประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.015 เช่น

shi_t

ห้_า

เ_ยี้_ด_

4. การใช้เครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435
ได้แก่
/สื่อก
มี/ง
แม่/ง
5. การใช้เครื่องหมายชนิดขีด () ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435
ได้แก่
แ(ร)ด
โ(ค)ตร
ร(า)น
6. การใช้เครื่องหมายบวก (+) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290
ได้แก่
มี+ง
ปากห+มา
7. การใช้เครื่องหมายลบ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145
ได้แก่
แร---ด
- 7.1.2 การเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 85 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.325 เช่น
s u c k
เ อื ง
ว ะ
เสื อก
ไ อ์
- 7.1.3 การเว้นวรรคพยัญชนะและสระแบบผสม คือในหนึ่งคำมีการใช้กลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษรมากกว่า 1 อย่าง มีจำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 ได้แก่
1. การใช้ช่องว่างระหว่างตัวอักษร และเครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
ก ร ะ - แ ต ะ
 2. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (..) และเครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
มี../ง
 3. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) และเครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
ชั_ก-ว_าว
 4. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (..) เครื่องหมายยัติภังค์ (-) และเครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่
ควา/-..ย
ดี/-..น

7.2 การเว้นวรรคตัวอักษรทีละพยางค์ มีจำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.175 สามารถแบ่งกลวิธีดังกล่าวออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคทีละพยางค์ และ การเว้นช่องว่างระหว่างพยางค์ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

7.2.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคทีละพยางค์ มีจำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.450 ได้แก่

1. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.870

เช่น

จัญ-ไร

ฉิบ-หาย

ดอก-ทอง

ไอ้-ระ-ย่า

2. การใช้เครื่องหมายจุลชีพลา (...) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

ปัญ-ญา-อ่อน

ไอ้ระ...ย่า

ไอ้ระ.ย่า

3. การใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

ระ_ย่า

7.2.2 การเว้นช่องว่างระหว่างพยางค์ มีจำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 ได้แก่คำว่า

กระ แตะ

กะ หรือ

ฉิบ หาย

ดอ แผล

อี ดอก ทอง

8. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยพบว่า มีคำจำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดอยู่ในกลวิธีการหลักเสี่ยงการใช้คำไม่สุภาพตามแนวคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวดี ศรลัมภ์ (2544) และวิทวัส เกื่อนทอ (2544) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างกลวิธีการหลักเสี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ โดยใช้กลวิธีดังต่อไปนี้

8.1 การใช้คำเชิงวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการคำเชิงวิชาการ มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

1. การมีเพศสัมพันธ์

2. ร่วมเพศ

3. อวัยวะเพศ

8.2 การใช้คำผวน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้คำผวน มีจำนวนทั้งสิ้น 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.160 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. คุณคงรวย
2. ป้าหมาก (คำผวน)
3. หล่อแต่เตื่อ
4. เห็นหมี

8.3 การใช้ภาษาถิ่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้ภาษาถิ่น มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

1. บักซวดลวด
2. บักห่า
3. ไฉ้ง่าว

8.4 การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพ มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.870 สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

8.4.1 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่พยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

1. 11 รด
2. 66 รด
3. A\$\$hole

8.4.2 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่คำ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

1. มี ... ที่มโหฬารมาก
2. ไฉ้ @#%\$&*/*!/?\^>~
3. ไฉ้8;p gsuhp g;i gpHfg-h (/khuaj/, /hĩa/, /we:n/, /jét khê:/)

8.5 การเขียนในรูปของการสะกดคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการเขียนในรูปของการสะกดคำ มีจำนวนทั้งสิ้น 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.465 โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

8.5.1 การเขียนในรูปของการสะกดคำโดยไม่มีการเว้นวรรค มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

- กวนตออินอ
- ผสระอัว
- หอสระอี

8.5.2 การเขียนในรูปของการสะกดคำโดยมีการเว้นวรรค มีจำนวน 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.030 เช่น

1. การเว้นวรรคโดยเว้นช่องว่าง มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.015 เช่น

ก อุ

มอ อี งอ

2. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 เช่น

ตอ-อี-นอ

ห - ม -สระ อา

3. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

ผอ...สระ...อ้าว

4. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายบวก (+) มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

ก+อุ

8.6 การใช้คำสแลง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้คำสแลง มีจำนวนทั้งสิ้น 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.320 เช่น (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. pussy
2. เจอสหบาทา
3. จีบเป้ง
4. พันสาวๆดีกว่า

8.7 การประสมคำและการกลมกลืนเสียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการประสมคำและการกลมกลืนเสียง มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

แควด (ควาย+แคว~~ด)

8.8 กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ใช้มากกว่า 1 วิธี มีดังต่อไปนี้ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

1. การละกับการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580 เช่น

Bull-sh..t แทนคำว่า /bul fit/ เป็นการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

ค...ว... แทนคำว่า /khuaj/ เป็นการละพยัญชนะ โดยการเว้นว่างพยัญชนะ และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...)

2. การละกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

เป็นกระเทยที่แ...ลมากๆ หมายถึงคำว่าแหล เป็นสแลงมาจากคำว่า ตอแหล

3. การเปลี่ยนตัวสะกดกับการละ มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

เฮ้_ แทนคำว่า /hīa/ เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ อ แทน พยัญชนะ ห และเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่ วรรณยุกต์โท และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_)

โคร_ แทนคำว่า โครต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะระหว่างพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_)

4. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 48 คำ คิดเป็นร้อยละ 6.960 ได้แก่

4.1 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580

เช่น

ชี บ หาย แทนคำว่า จีบหาย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน พยัญชนะ จ

ตัว เ ชี ย แทนคำว่า /tua hĩa/ เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน พยัญชนะ ห

4.2 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

ชี.บ.หาย แทนคำว่า จีบหาย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน จ

สัง...ติง แทนคำว่า สันติน เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ง แทน พยัญชนะ น

4.3 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

ห้วม-ว-ย แทนคำว่า /hũa khuaj/ เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ม แทน พยัญชนะ ค

4.4 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 เช่น

ก ะ ห รี แทนคำว่า กะหรี เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ร

เล ว ว ว แทนคำว่า เลว เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ว

4.5 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 เช่น

ค.ร.ว.ย. แทนคำว่า /khuaj/ เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ร หลัง ค

จ.บ.หายยย แทนคำว่า จีบหาย เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ย

4.6 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580 เช่น

กะ-หรี แทนคำว่า กะหรี เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ก

พวกม-ริง แทนคำว่า พวกมึง เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ม

4.7 การลดพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

Bush-it แทนคำว่า /bul ʃit/ เป็นการลดรูปพยัญชนะ l

Bul-shi แทนคำว่า /bul ʃit/ เป็นการลดรูปพยัญชนะ l และ t

4.8 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.580 เช่น

โค ร ต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.9 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

โค....รต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค.ร.ต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.10 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

โค_รต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โคร_ต แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

อี...ด แทน /ʔi: sàd/

4.22 การเขียนในรูปของคำอ่านกับการเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางและการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

อ้าย...ด แทน /ʔai sàd/

4.23 การเพิ่มพยัญชนะ, การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางและการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

บา.....ดไซ.....บบบบ

สา.....ดดดดดดดดดดดดดด

5. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 5 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.725 ได้แก่

5.1 การเปลี่ยนพยัญชนะ มีจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.58 เช่น

ชิบเป้ง แทน จิบเป้ง

5.2 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ตรี แทนที่ สามัญ มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

จิบเป้ง แทน จิบเป้ง

6. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

มีเช็กส์ แทนคำว่ามีเช็กซ์ เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ส แทนที่ พยัญชนะ ซ

เช็ก แทนคำว่า เช็กซ์ เป็นการลดรูปพยัญชนะ ซ กับตัวการันต์

7. การเว้นวรรคตัวอักษรกับการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ มีจำนวนทั้งสิ้น 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

7.1 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคและสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษเพื่อให้ตรงกับเสียงในภาษาไทย มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 คือ

k-u

7.2 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) ในการเว้นวรรคและสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษเพื่อให้ตรงกับคำในภาษาไทย มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 คือ

ku.y

8. การเว้นวรรคตัวอักษรและการใช้อุปลักษณ มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 คือ

เลีย ห-อ-ย

9. การเว้นวรรคตัวอักษรกับการใช้ภาษาถิ่น มีจำนวนทั้งสิ้น 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.290 ได้แก่

9.1 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

บัค/ค/ว/ย

9.2 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายบวก (+) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

บัคเป+รด

10. การใช้อุปลักษณกับการแยกพยางค์ มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

พวกเราหันมาแข่งให้พวกมัน ไหน-ก-เขและสระ อา ไม่ขึ้นดีกว่า

11. การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทยกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 1 คำ
คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่
อยาก Fun ทั้ง2แบบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา สรุปสาระสำคัญและผลการวิจัย ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาหรือ Web board

วิธีการดำเนินการค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposing Sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา(Web board) ในเว็บไซต์ www.mweb.co.th และ www.sanook.com เท่านั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.mweb.co.th. ที่กระดานสนทนาชื่อ "คอกีฬา" "ดารานักร้อง" และในเว็บไซต์ " www.sanook.com. ที่กระดานสนทนาชื่อ "Free your mind" "Talk of the town" โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546 พบจำนวนกระทู้ทั้งสิ้น 4,967 กระทู้ และพบกระทู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพทั้งหมด 819 กระทู้

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาในเว็บไซต์ www.mweb.co.th และ www.sanook.com ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546
2. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะข้อมูลที่มีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ
3. นำข้อมูลที่คัดเลือกได้มาจัดกลุ่ม โดยประยุกต์เกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย ตามแนวความคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวดี ศรีลัมพ์ (2544) และวิทวัส เกื่อนทอ (2544) ซึ่งจำแนกได้ดังต่อไปนี้

3.1 การละ (Clipping)

3.2 การย่อคำ (Abbreviation)

3.3 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ

3.4 การใช้อุปมาอุปไมย (Metaphor)

3.5 การเปลี่ยนตัวอักษร

3.6 การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ

3.7 การเว้นวรรคตัวอักษร

4. นำข้อมูลที่ได้จากการจัดกลุ่มตามเกณฑ์ข้างต้นมาหาคำร้อยละ เพื่อหาลักษณะการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาที่ชื่อ “คอกีฬา” “ดารานักร้อง” ในเว็บไซต์ www.mweb.co.th และ กระดานสนทนาที่ชื่อ “Free of Your Mind” “Talk of the Town” ในเว็บไซต์ www.sanook.com ซึ่งเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ – เมษายน 2546 รวบรวมกระทู้ได้ทั้งหมด 4,967 กระทู้ พบกระทู้ที่มีการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 87 กระทู้ กระทู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 127 กระทู้ และกระทู้ที่มีทั้งการใช้คำไม่สุภาพและการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 692 กระทู้

จากการวิเคราะห์กระทู้ที่พบการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวนทั้งหมด 819 กระทู้ พบว่ามีคำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวนทั้งสิ้น 2,982 คำ เมื่อนำมาคัดเลือกและตัดคำซ้ำจะได้คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด 687 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.038 จากข้อมูลจะพบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการเว้นวรรคในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนามากที่สุด (33.35%) โดยแบ่งการเว้นวรรคออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ (31.175%) และการเว้นวรรคตัวอักษรทีละพยางค์ (2.175%) รองลงมาคือ การเปลี่ยนตัวอักษร (20.01%) การละ (16.385%) การสะกดด้วยภาษาอังกฤษ (5.075%) การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ (2.755%) การใช้อุปมาอุปไมย (2.175%) ส่วนกลวิธีที่พบน้อยที่สุด คือ การย่อคำ (1.305%)

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีที่ไม่สามารถจัดอยู่ในตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ จำนวนทั้งสิ้น 128 คำ ดังนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาและจัดกลุ่มกลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่พบใหม่

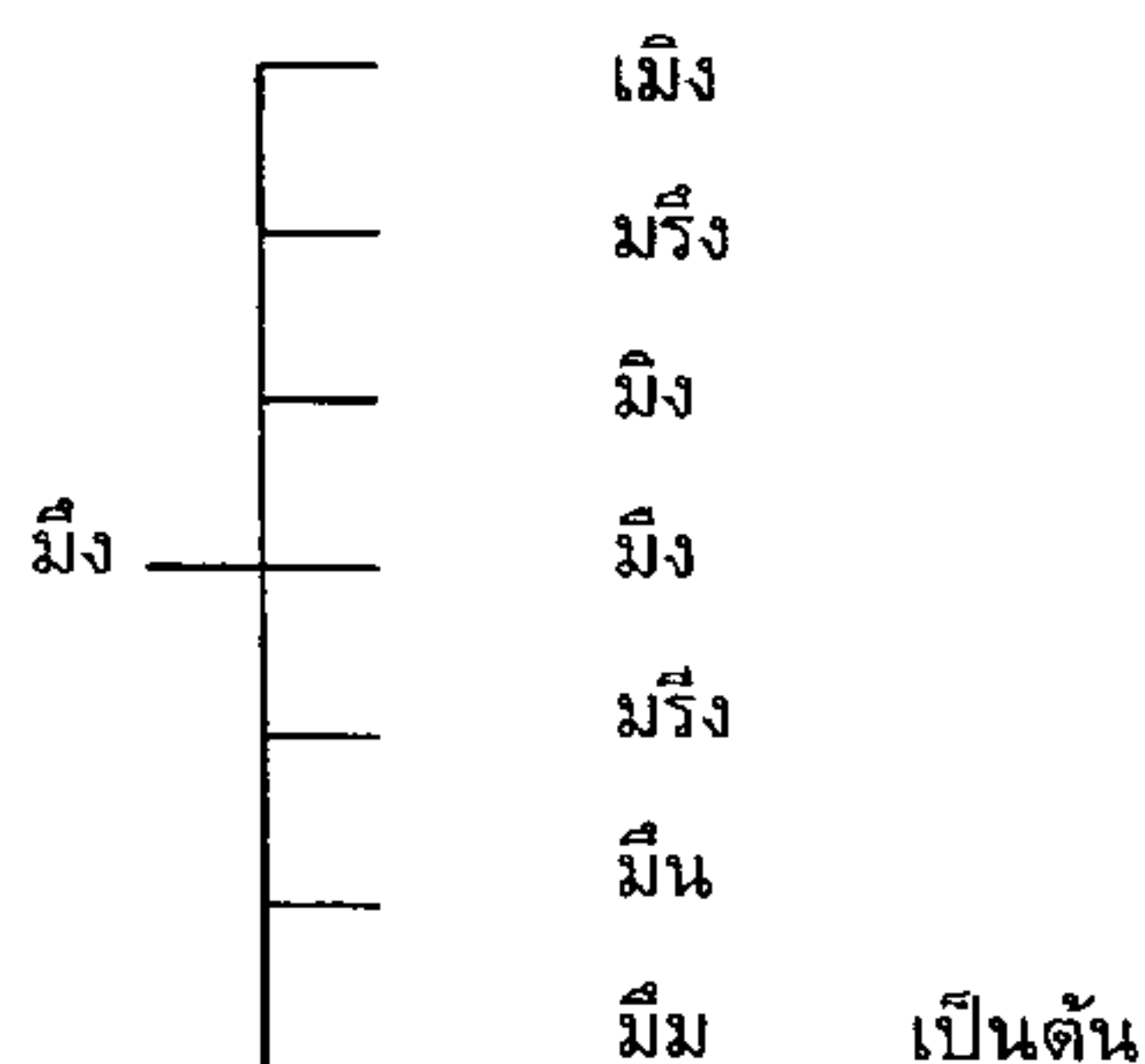
ดังนี้ การเขียนในรูปการสะกดคำ (2.465%) การใช้คำสแลง (2.32%) การใช้คำผวน (1.16%) การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร (0.87%) การใช้ภาษาถิ่น (0.435%) การใช้คำเชิงวิชาการ (0.435%) การประสมคำและการกลมกลืนเสียง (0.145%) และการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้มากกว่า 1 วิธี (10.73%)

อภิปรายผล

จากการศึกษากลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา พบว่ากลวิธีการเว้นวรรคเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด จำนวน 230 คำ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนาต้องการหลีกเลี่ยงที่จะพิมพ์คำไม่สุภาพด้วยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เช่น เครื่องหมายอัฒจันทร์ เครื่องหมายสัญลักษณ์ เครื่องหมายจุดไข่ปลา ฯลฯ หรือใช้การเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะ สระ พยางค์ หรือคำ ซึ่งการเว้นวรรคตัวอักษรพบทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น B-I-T-C-H, จิบ หาย, มี...ง เป็นต้น ลักษณะที่สำคัญของกลวิธีนี้ มีลักษณะของภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เนื่องจากการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรสามารถสื่อออกมาในรูปของภาษาเขียนเท่านั้น ผู้ใช้ภาษาไม่

สามารถที่จะออกเสียงเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ หรือออกเสียงคำโดยเว้นวรรคตัวอักษรที่ละตัวอักษรได้ ดังนั้นผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นจึงมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรเพื่อหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพ การใช้กลวิธีการเว้นวรรคเกิดจากการที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตไม่สามารถพิมพ์คำไม่สุภาพได้เนื่องในกระดานสนทนาแต่ละเว็บไซต์จะมีการตรวจสอบการพิมพ์คำไม่สุภาพ เมื่อพบคำหรือข้อความที่ไม่สุภาพผู้ดูแลเว็บไซต์จะลบข้อความดังกล่าวออกจากกระดานสนทนา ดังนั้นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจึงพยายามหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพโดยใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ และการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อความของตนถูกลบออกจากกระดานสนทนาและอีกสาเหตุหนึ่งอาจมาจากการที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจมีความรู้สึกอายที่จะใช้คำไม่สุภาพจึงมีการหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพ ลักษณะที่พบนี้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของวิทวัส เกื่อนหอ (2544) ที่พบว่าการสนทนาในเครือข่ายไออาร์ซีผู้ร่วมสนทนามีการใช้การเว้นวรรคตัวสะกดบางตัวในการสะกดคำ หยาบคาย

กลวิธีที่พบรองลงมาคือกลวิธีการเปลี่ยนตัวอักษรเพื่อหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต พบจำนวน 139 คำ ลักษณะที่พบมากที่สุด คือการเปลี่ยนพยัญชนะและการเพิ่มพยัญชนะ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะเปลี่ยนแปลงพยัญชนะที่จะใช้พิมพ์ หรือมีการพิมพ์พยัญชนะเพิ่มลงไปในคำ จากการศึกษาพบการเปลี่ยนตัวอักษรทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น คำว่า chit แทน shit, กวนทีน แทน กวนดิน, หวะ แทน วะ, fuuck แทน fuck เป็นต้น เนื่องจากการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนามีข้อห้ามไม่ให้พิมพ์คำหยาบคายหรือข้อความไม่สุภาพ ดังนั้นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจึงมีการเปลี่ยนแปลงคำให้แตกต่างไปจากเดิม กล่าวคือ ในคำหนึ่งคำจะพบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถเขียนได้หลายลักษณะเช่นคำว่า “มึง” ปรากฏในรูปแบบการเขียนดังตัวอย่างต่อไปนี้ ผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นคนอื่นก็สามารถเข้าใจคำที่มีการเปลี่ยนพยัญชนะได้ด้วยบริบทที่คำนี้ปรากฏอยู่

นอกจากนี้ยังพบการหลีกเลี่ยงที่พิมพ์คำหยาบ โดยใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษแทนพยัญชนะไทย เป็นการเปลี่ยนแปลงบางส่วน of คำ เช่นคำว่า ปัญญาควาย มีการใช้พยัญชนะ k แทนที่ พยัญชนะ ค (ค.ควาย) การใช้กลวิธีนี้เกิดจากผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนามีการยืมตัวอักษรภาษาอังกฤษมา รวมกับคำในภาษาไทยโดยเทียบเสียงพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงกันระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย ลักษณะนี้วิทวัส เกื่อนหอ (2544) เรียกว่าการผสมผสานให้เหมาะสม (Blending)

ข้อน่าสังเกตอีกประการหนึ่งในการเปลี่ยนตัวอักษรคือ การสลับตำแหน่งของพยัญชนะ ในคำว่า โครด แทน โคตร ลักษณะการสลับตัวอักษรนี้อาจแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตตั้งใจพิมพ์คำดังกล่าวผิดหรือไม่ทราบตัวสะกดที่ถูกต้อง

ลักษณะการเปลี่ยนตัวอักษรที่มีลักษณะเด่นอีกลักษณะหนึ่งที่พบในการศึกษาครั้งนี้คือ การเปลี่ยนแปลงรูปเขียนให้มีลักษณะแปลกออกไป โดยเขียนคำคล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง เช่น โง่ อึบอ้าย แทน โง่ ฉิบหาย การเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้เป็นเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเพื่อลดความหยาบกระด้าง อันสื่อไปในทางไม่สุภาพ ซึ่งน่าจะเกิดจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลียนแบบเสียงพูดที่ไม่ชัดเจนของเด็กหรือการพูดออกเสียงยานคาง โดยลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นมานานแล้วในภาษาแต่ไม่มีผู้ศึกษาอย่างจริงจัง พระยาอนุนามาน ราชชน (2517 : 289) เรียกการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำให้เพี้ยนไปนี้ว่า Phonetic Corruption โดยล้อม เพ็งแก้ว (2544 : 238 - 240) ได้อธิบายว่า "...Phonetic Corruptiion หรือคำดู่เสียงเป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้เป็นเรื่องจริงใจของผู้ใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ต้องการลดความไม่สุภาพของคำ ซึ่งการออกเสียงหรือทำให้รูปคำผิดไปจากเดิมเป็นปรากฏการณ์ปรกติอย่างหนึ่งของภาษา...เช่นคำว่า ไอ้เอ๊ย, ไอ้ประเดะ เป็นต้น"

ข้อแตกต่างระหว่างกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษรและการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรคือ คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้กลวิธีการเว้นวรรคจะปรากฏในรูปของภาษาเขียนและไม่สามารถนำมาใช้ในภาษาพูดได้ แต่การเปลี่ยนแปลงตัวอักษรมีลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียน โดยผู้ใช้ภาษาสามารถที่จะนำคำที่มีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพที่อยู่ในกลวิธีดังกล่าวมาใช้พูดและสามารถเขียนเป็นตัวอักษรได้

กลวิธีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพอีกวิธีหนึ่งคือ กลวิธีการละ พบจำนวน 113 คำ กลวิธีนี้ผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นจะนำเครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะ สระ พยางค์ และคำ มาแทนที่ส่วนที่ต้องการละ กลวิธีดังกล่าวพบทั้งคำในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเช่น bi_ch, มี...., ตัด...ดีที่สุด เป็นต้น ลักษณะที่สำคัญของกลวิธีนี้จะคล้ายคลึงกับกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร คือมีลักษณะของภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด แต่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรเช่นเดียวกับการเว้นวรรคตัวอักษร แตกต่างในด้านการพิมพ์คำ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้เครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างเพื่อละตัวอักษรหรือคำ แต่ในกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างเพื่อคั่นระหว่างตัวอักษรหรือคำ ลักษณะการละนี้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของชัชวดี ศรลัมพ์ (2544) ที่พบว่าผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาใช้การละเพื่อละบางส่วนของคำหรือละทั้งคำและไม่พิมพ์คำหยาบลงในข้อความหรือพิมพ์เครื่องหมาย...., _ หรือ--- แทนที่คำที่ต้องการละ

กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ พบจำนวน 35 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ 2 ลักษณะ คือ การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษ โดยนำพยัญชนะภาษาอังกฤษมาเขียนเป็นคำอ่านภาษาไทย เช่นคำว่า Ai Ba หรือ E-Dok-Thong เป็นต้น ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนำพยัญชนะภาษาอังกฤษมาเขียนเลียนเสียงคำไม่สุภาพในภาษาไทย เพื่อหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพ ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของนารัตน์ สุวรรณวารี(2543) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษามีการพิมพ์ตัวอักษรภาษาอังกฤษเลียนเสียงในภาษาไทย และการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษมีลักษณะที่พบคือการสะกดคำด้วยพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยเทียบกับอักษรไทย มีจำนวน 1 คำ ได้แก่ คำว่า kvy หมายถึงอวัยวะของเพศชาย แสดงให้เห็นถึงความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่พยายามนำตัวอักษรในภาษาอังกฤษมาเทียบกับลักษณะตัวสะกดในคำภาษาไทย

กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ พบจำนวน 19 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ 2 ลักษณะ คือ การยืมคำศัพท์โดยคงความหมายเดิม เช่น คำว่า make love หรือ มีเซ็กซ์ คำที่พบส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และการยืมคำศัพท์โดยแปลเป็นคำในภาษาไทย เช่น คำว่า กวน my feet หรือ หน้า woman ในภาษาอังกฤษนั้นคำว่า feet หมายถึง เท้า

แต่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องการที่จะใช้คำว่า feet แทนที่คำว่า ดิน ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพในภาษาไทย เนื่องมาจากคำเดิมในภาษาแรกจะมีความหมายตรงและชัดเจนเกินไป จึงมีการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศเพื่อต้องการการลดความหมายของคำให้เบาลง สอดคล้องกับการศึกษาของสเตอร์น (แก้วใจ จันทรเจริญ. 2539 : 16 –17 ; อ้างอิงจาก Stern. 1968. *Meaning and Change of Meaning*. p. 330 - 336)

กลวิธีการใช้อุปลักษณะเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 15 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้อุปลักษณะในการกล่าวถึงเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ เช่น อาวุธประจำตัวใหญ่ หมายถึงอวัยวะของเพศชาย หรือ กิฬาบนเตียง หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ การที่สังคมไทยมีคำต้องห้ามเกี่ยวกับเรื่องเพศจำนวนมาก จึงมีการใช้อุปลักษณะในการกล่าวถึงเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงคำไม่สุภาพโดยตรงแต่จะกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน ลักษณะการใช้อุปลักษณะนี้พบในงานวิจัยของ ชีระจิต ลีตระกูล (1978) ศึกษาเรื่องภาษาต้องห้ามในภาษาไทย และแก้วใจ จันทรเจริญ (2532) ศึกษาเรื่องคำรึ้นหูในภาษาไทย พบว่ามีการใช้อุปลักษณะเป็นจำนวนมากในการกล่าวถึงคำต้องห้ามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการใช้วิธีย่อคำ พบจำนวน 9 คำ เป็นการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพโดยนำคำที่ต้องการสื่อความหมายมาเขียนในลักษณะของอักษรย่อ โดยยังคงความหมายของคำที่ย่อมาเมื่อปรากฏในบริบทผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ทันที เช่น สาวก rs ปาก ม.ใจ โดยการใช้วิธีย่อคำแสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นต้องการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพโดยใช้คำย่อ และต้องการความรวดเร็วในการพิมพ์ข้อความ ซึ่งลักษณะดังกล่าวพบในงานวิจัยของนาริรัตน์ สุวรรณวาริ (2543) ศึกษาพฤติกรรมจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา และชัชวดี ศรีลัมพ์ (2544) ที่ศึกษาการใช้ภาษาในห้องสนทนา

นอกจากนี้ยังมีกลวิธีที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพที่พบในกระดานสนทนา นอกเหนือจากเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

กลวิธีการเขียนในรูปการสะกดคำเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ มีจำนวน 17 คำ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การเขียนสะกดคำโดยไม่มีการเว้นวรรค เช่น กวนตออินอ และ การเขียนสะกดคำโดยการเว้นวรรคพบทั้งการเว้นช่องว่างและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เช่น มอ อี งอ, ตอ-อี-นอ เป็นต้น กลวิธีนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยวิธีสะกดคำที่ละพยางค์แทนการพิมพ์คำไม่สุภาพดังกล่าวโดยตรง

กลวิธีการใช้คำสแลงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 16 คำ การใช้คำสแลงบนกระดานสนทนาส่วนใหญ่เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ พบทั้งการใช้คำสแลงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น dick, prick, ฟันสาวๆดีกว่า เป็นต้น เนื่องจากคำสแลงเป็นการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มและมีระยะเวลาในการใช้ไม่นาน สาเหตุที่สำคัญของการเกิดคำสแลงคือเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำต้องห้าม โดยเฉพาะเรื่องเพศ จึงมีการสร้างคำสแลงเพื่อหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพเกี่ยวกับเพศมากขึ้น

การใช้คำผวน จำนวน 8 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้คำผวนเพื่อผวนทางเสียงกลับมาเป็นคำไม่สุภาพหรือคำที่สื่อไปในเรื่องเพศ เช่น อีโนตม หรือหล่อแต่เดือ เป็นต้น โดยคำผวนที่ปรากฏบนกระดานสนทนาจะสื่อความหมายในเรื่องเกี่ยวกับเพศเป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกับคำสแลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีระจิต ลีตระกูล (1978 : 77 – 78) พบว่า คำผวนจะใช้แทนคำต้องห้ามที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบเกี่ยวกับเรื่องเพศ

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร พบจำนวน 6 คำ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การใช้สัญลักษณ์แทนที่ตัวอักษร ได้แก่ 11 รด หรือ 66 รด แทนที่คำว่า แรด ซึ่งลักษณะของเลข 11 และ 66 มีลักษณะคล้ายคลึงกับ สระ แ (สระ แอ) จึงมีการพิมพ์สัญลักษณ์ดังกล่าวแทนที่สระ และคำว่า A\$\$hole แสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมสนทนาต้องการหลีกเลี่ยงที่จะพิมพ์คำไม่สุภาพโดยเครื่องหมาย \$ แทนที่พยัญชนะ s และการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่คำ ได้แก่ มี ... ที่มโหฬารมาก ซึ่งรูป ... จะใช้แทนหน้าอกของผู้หญิง ส่วนคำว่า ไอ้ @#%\$&*/!/?^>~ เป็นการใช้นิพจน์แทนที่คำบ่นหรือคำด่า ที่เลียนแบบมาจากการดุนในต่างประเทศ และคำที่น่าสนใจคือคำว่า ไอ้8;p gsuhp g;i gpHfg-h มีลักษณะที่น่าสังเกตคือ สัญลักษณ์ที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้นั้น บางคำเมื่อเปลี่ยนเป็นพิมพ์เป็นภาษาไทยจะพบว่าคำเหล่านั้นจะกลายเป็นคำไม่สุภาพในภาษาไทย คือ ไอ้8;p หมายถึงอวัยวะเพศชาย, gsuhp หมายถึง สัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง, g;i หมายถึง /we:n/ และ gpHfg-h หมายถึง /jét khê:/

กลวิธีการใช้ภาษาถิ่นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 3 คำ เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำ เช่นคำว่า บัก ในภาษาอีสาน เป็นคำเรียกผู้ชาย แต่ในภาษากลางหมายถึงคำว่า ไอ้ เป็นลักษณะของความหมายย่ำยีที่ ซึ่งอาจจะเกิดจากความเข้าใจความหมายผิด จึงทำให้คำมีความหมายเลวลง (พระยาอนุนานราชชน. 2517)

กลวิธีการใช้คำเชิงวิชาการเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 3 คำ เช่นคำว่า อวัยวะเพศ หมายถึงอวัยวะของเพศชายและเพศหญิง เป็นต้น การใช้คำเชิงวิชาการเป็นคำที่พบได้บ่อยไม่ว่าจะเป็นในหนังสือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ เป็นการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพอย่างเป็นทางการ สามารถใช้ได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

กลวิธีการประสมคำและการกลมกลืนเสียงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 1 คำ คือคำว่า แควด เกิดจากนำคำว่า ควาย + แรด มาประสมกัน โดยล้อม เพ็งแก้ว (2544 : 150 - 152) ได้อธิบายถึงการประสมคำและการกลมกลืนเสียงมีปรากฏมานานแล้วในภาษาแต่มีได้กล่าวไว้ เช่น คำว่า ผู้ + ไต กลมกลืนเป็น ไผ (ในภาษาถิ่นอีสาน) หรือคำว่า งง+แข็ง กลมกลืนเป็น เจ็ง

นอกจากนี้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพมากกว่า 1 วิธี พบจำนวน 132 คำ คือในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหนึ่งคำมีการใช้กลวิธีในการหลีกเลี่ยงมากกว่า 1 วิธี เช่น คำว่า Bull-sh...t เป็นการใช้กลวิธีการละกับการเว้นวรรคตัวอักษร หรือ คำว่า ชิบเป้ง เป็นการเปลี่ยนตัวอักษรกับการใช้คำสแลง เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนาหลากหลายกลวิธี คำที่พบที่มีการหลีกเลี่ยงเป็นคำไม่สุภาพส่วนใหญ่เกี่ยวกับคำบुरุษสรรพนามและคำเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่ละกลวิธีมีลักษณะคล้ายคลึงและแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความพยายามในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ ทุกกลวิธีมีลักษณะของการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ กล่าวคือ กลวิธีส่วนใหญ่สามารถใช้สื่อสารได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เช่น การเปลี่ยนตัวอักษร การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง เป็นต้น แต่บางกลวิธีสามารถใช้สื่อสารได้เฉพาะภาษาเขียนเท่านั้น เช่น การเว้นวรรคตัวอักษร การละ การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร เนื่องจากกลวิธีเหล่านี้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรและการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร ถึงแม้ว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะมีความพยายามในการนำกลวิธีต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมาใช้สื่อสาร แต่กลวิธีหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพต่าง ๆ ก็ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ใน

การพูดหรือเขียนในชีวิตประจำวันหรือพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อความสาธารณะ

การใช้คำไม่สุภาพบนอินเทอร์เน็ตนั้น ได้มีนักวิชาการที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้ความเห็นว่า "...เยาวชนในปัจจุบันที่เป็นเด็กผู้หญิงเดี๋ยวนี้พูดจารับไม่ได้สมัยก่อนถือว่าพวกผู้ชายพูดกัน..." (นาริรัตน์ สุวรรณวาริ. 2543 : 119) สาเหตุของการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจอยู่ในสถานการณ์ที่บีบคั้นทางอารมณ์ และต้องการระบายความกดดัน ความโกรธ หรือเพื่อให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนอื่นรู้สึกโกรธเคืองและตกใจจากการใช้คำไม่สุภาพในการสนทนา นอกจากนี้การที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการปกปิดตัวเอง ไม่เปิดเผยชื่อจริงของตนเอง ทำให้ผู้ร่วมสนทนาไม่สามารถทราบข้อมูลที่แท้จริงหรือเห็นหน้าของผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายหนึ่งได้ เช่นเดียวกับพวกที่ชอบขีดเขียนหรือวาดภาพบนกำแพง ดังนั้นผู้ร่วมสนทนาจึงไม่ให้ความสนใจว่าผู้ร่วมสนทนาคนอื่นจะรู้สึกอย่างไรถ้าจะใช้คำไม่สุภาพในการสนทนา แต่ผู้ร่วมสนทนาอาจจะโต้ตอบด้วยคำไม่สุภาพหรืออาจจะเพิกเฉยกับผู้ที่ใช้คำไม่สุภาพ

ถึงแม้ว่าผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่บนกระดานสนทนาจะมีการตักเตือนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นที่มีการใช้คำไม่สุภาพ หรือแจ้งผู้ดูแลเว็บไซต์ หรือ Web Master ให้ลบกระทู้หรือข้อความที่ไม่สุภาพออกจากกระดานสนทนา อีกทั้งผู้ดูแลเว็บไซต์จะมีโปรแกรมในการตรวจสอบคำไม่สุภาพแล้วก็ตามแต่เป็นเรื่องที่ควบคุมได้ยาก เนื่องจากข้อจำกัดของโปรแกรมและภาษาไทยที่สามารถเขียนให้คำมีความหมายสื่อไปในทางที่ไม่เหมาะสม และพบว่าในกระดานสนทนาบางเว็บไซต์แม้ว่าจะลบข้อความที่มีคำไม่สุภาพออกไปแล้วผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นที่ใช้คำไม่สุภาพสามารถพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาได้อีก ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของวิทวัส เทื่อนทอ (2544) พบว่า การสื่อสารบนเครือข่ายไออาร์ซี มีการควบคุมด้วยแม่ข่ายไออาร์ซีและโปรแกรมเสมือนผู้สนทนา ดังนั้นเมื่อผู้ร่วมสนทนาใช้คำไม่สุภาพในการสื่อสารและเป็นคำที่โปรแกรมเสมือนผู้สนทนาได้รับคำสั่งไว้ โปรแกรมเสมือนผู้ร่วมสนทนาจะออกคำสั่งให้ผู้ร่วมสนทนาออกจากห้องสนทนา ซึ่งผู้ร่วมสนทนาสามารถกลับเข้าสู่ห้องสนทนาได้อีกครั้ง

จากข้อมูลที่ได้จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้คำไม่สุภาพกำลังเป็นสิ่งที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตให้ความสำคัญและกำลังกลายเป็นปัญหาการใช้ภาษาที่พบในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการให้บริการอินเทอร์เน็ต ทั้งหน่วยงานของรัฐ สถาบันการศึกษา และผู้ประกอบการมีส่วนร่วมในการป้องกันการใช้คำไม่สุภาพในการใช้อินเทอร์เน็ต นอกเหนือจากผู้ดูแลเว็บไซต์ หรือ Web Master ที่มีการตรวจสอบหรือคัดลอกข้อความที่ร่วมแสดงความคิดเห็นก่อนที่จะแสดงข้อความเหล่านั้นจะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้ควบคุมเว็บไซต์ควรมีการควบคุมการใช้ภาษาของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยจำกัดการตั้งกระทู้และการแสดงความคิดเห็นสำหรับสมาชิกเท่านั้น หากสมาชิกมีการใช้คำไม่สุภาพควรตักเตือนหรือตัดสิทธิ์การเป็นสมาชิกของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

1.2 ผู้ปกครองควรควบคุมการรับข้อมูลและการใช้ภาษาของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นเด็กและเยาวชนเพื่อป้องกันไม่ให้นำการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในด้านอื่นๆ เช่น การสนทนาในห้องสนทนา (Chat Room) หรือในไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

2.2 ควรมีการศึกษาตัวแปรต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ มีผลต่อการใช้กลวิธีในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ภาษาลักษณะต่างๆบนกระดานสนทนา (Web Board)

2.4 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรภัทร์ สุทธิคารา และ ดนุพล กิ่งสุคนธ์. (2542). CHAT. กรุงเทพฯ : ด้านสหภาพการพิมพ์.
- กาญจนา นาคสกุล. (2524). ระบบเสียงในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แก้วใจ จันทรเจริญ. (2533). คำรันทุในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชัชวดี ศรีลัมพ์. (2544. มกราคม – มิถุนายน). "การใช้ภาษาใน 'ห้องสนทนา'," วารสารศิลปศาสตร์. 1(1) : 85 – 87.
- ชาติรส การะเวก. (2544). พฤติกรรมและจุดมุ่งหมายในการใช้อินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (คหกรรมศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เชวง จันทรเขตต์. (2528). การแปลเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2540, กรกฎาคม). "การใช้ภาษาอย่างมีวัฒนธรรม," การศึกษากทม. 20 (10) : 42 – 46.
- ธารณี ศักดิ์ศิริผล. (2541). เสียงในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คุชฎีพร ชานีโรคตานต์. (2527). "ปัญหาการใช้ภาษาไทย," ใน รวมบทความเรื่องภาษาและอักษรไทย. กรุงเทพฯ : กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- ทวีทรัพย์ จิตติพัฒนานุกุล. (2546). อินเทอร์เน็ตหัดใช้ให้เป็น. กรุงเทพฯ : สวิสไอที.
- นาคล จันทรเพ็ญ. (2531). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- นารีรัตน์ สุวรรณวาริ. (2543). พฤติกรรมจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ศ. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2532). ลักษณะและการใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประทีป วาทิกทินกร. (2539). ลักษณะและการใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรางค์ กุลละวณิชย์. (2527, กันยายน). "ว่าด้วยคำว่า 'ตาย'," ศาสตร์แห่งภาษา. 36 – 40.
- ปรางค์ กุลละวณิชย์ และคณะ. (2537). ภาษาทัศน. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิย มาลากุล, ม.ธ. (2536). "การใช้ถ้อยคำในราชสำนัก," ใน *รวมบทความเรื่องภาษาและอักษรไทย*. กรุงเทพฯ : กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.

ผดุง อารยะวิญญู. (2522). *สัทศาสตร์ไทย*. กรุงเทพฯ : งานตำราและคำสอน กองบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พนมพร นิรัฐเทวี และ เทพี จรัสรุ่งเกียรติ. (2538) "การใช้ภาษา," ใน *การใช้ภาษาไทย 1*. หน้า 35 – 51. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มานิต มานิตเจริญ. (2543) *พจนานุกรมไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

ราชบัณฑิตสถาน. (2539). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตสถาน พุทธศักราช 252*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

เยาวลักษณ์ กระแสสินธุ์. (2529). *กลวิธีการทำภาษาให้สุภาพในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์ และภาษาอาเซียอาคเนย์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

รังสรรค์ จันต๊ะ. (2541). *เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท. 130 ภาษาไทย*. เชียงใหม่ : ภาควิชาศึกษาทั่วไป คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ล้อม เพ็งแก้ว. (2544). *ค้นคว้าค้นความ(๑)*. กรุงเทพฯ : ศยาม.

เลอสรร ธนสุกาญจน์, จิตตภัทร์ เครือวรรณ และ สุธรรม อยู่ในธรรม. (2541). *กฎหมายสำหรับ บริการ อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : นิติธรรม.

วิทวัส เกื่อนทอ. (2544). *รูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี (IRC)*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

วิริญญา ชาญวิชัย. (2543). *การเปิดเผยตนเองและการขอพ้อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตของนิสิต นักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เว็บมาสเตอร์. (2545). *กฎ กติกา มารยาทในการใช้เว็บบอร์ด (Web Board)*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.pantip.com>.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2540). "การใช้ภาษาเพื่อแสดงความสุภาพของสังคมไทย," ใน *กาญจนาภา : รวมบทความ วิชาการด้านภาษาและวรรณกรรมไทย*. บรรณาธิการโดย ราชธี ธันวารช. หน้า 157 – 169. ม.ป.พ.

สุจริต เพียรชอบ. (2539). "การใช้คำสุภาพ," ใน *หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 9 ศิลปะการใช้ภาษา*. หน้า 128 – 135. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สุทธิ ภิบาลแทน. (2530). *มารยาทไทย และราชาศัพท์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

สุคนธ์ จงตระกูล. (2546). *ทักษะทางภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

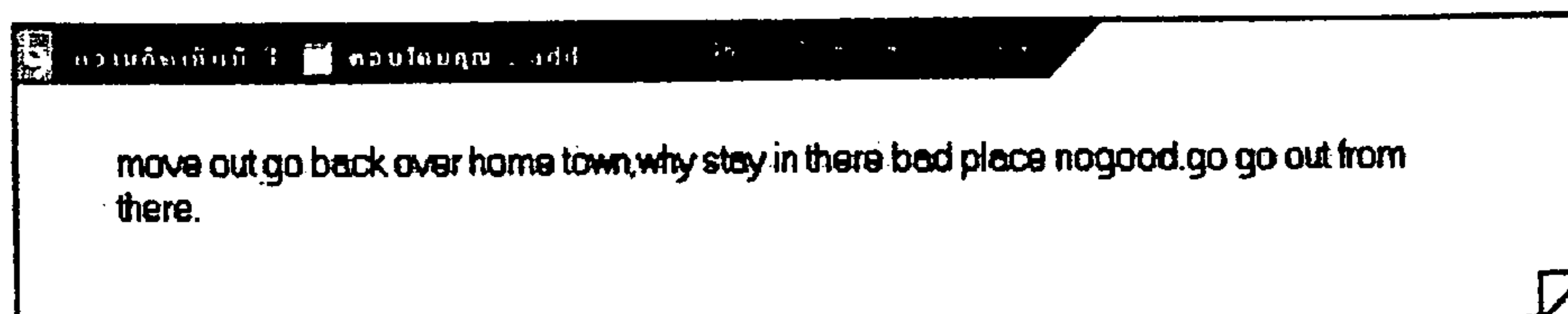
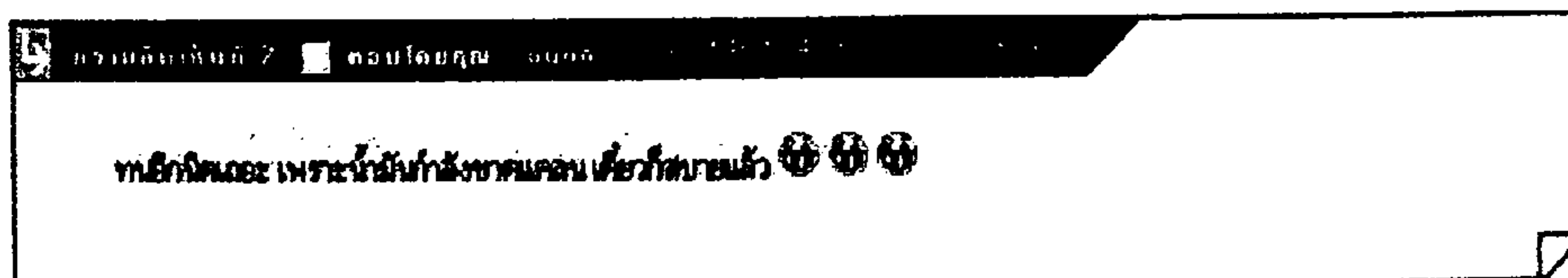
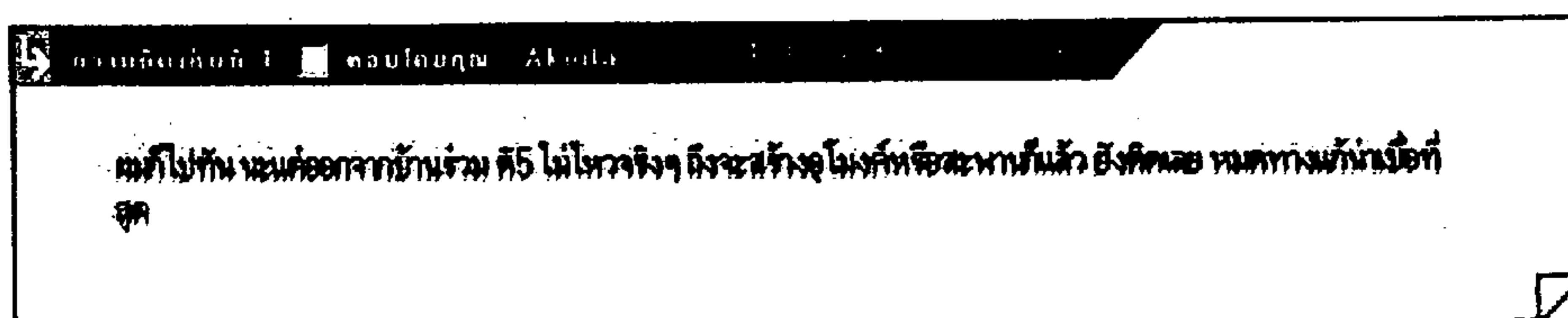
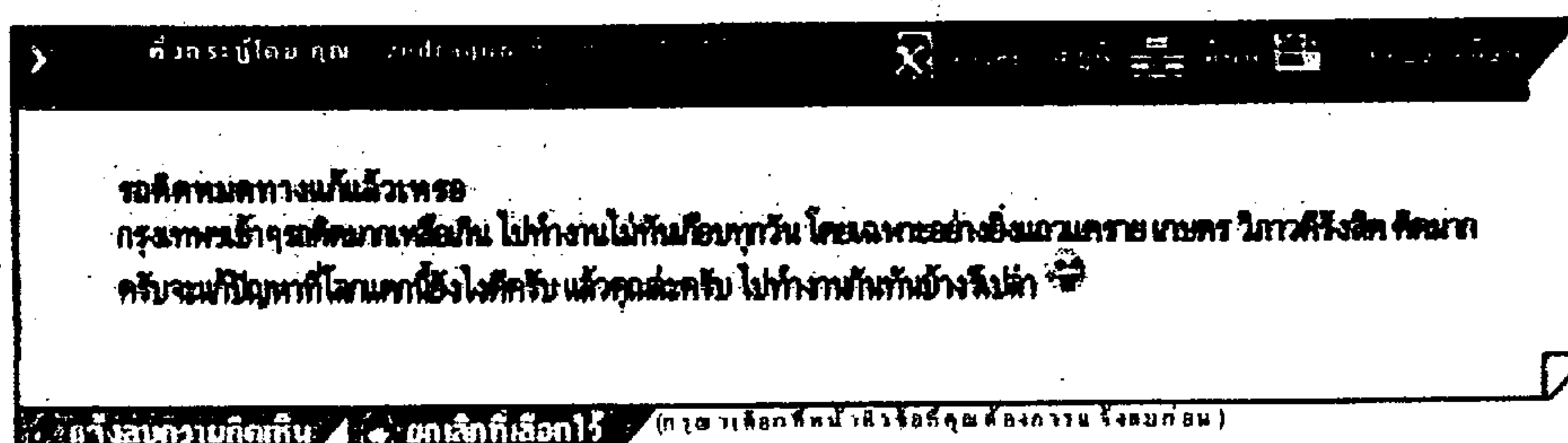
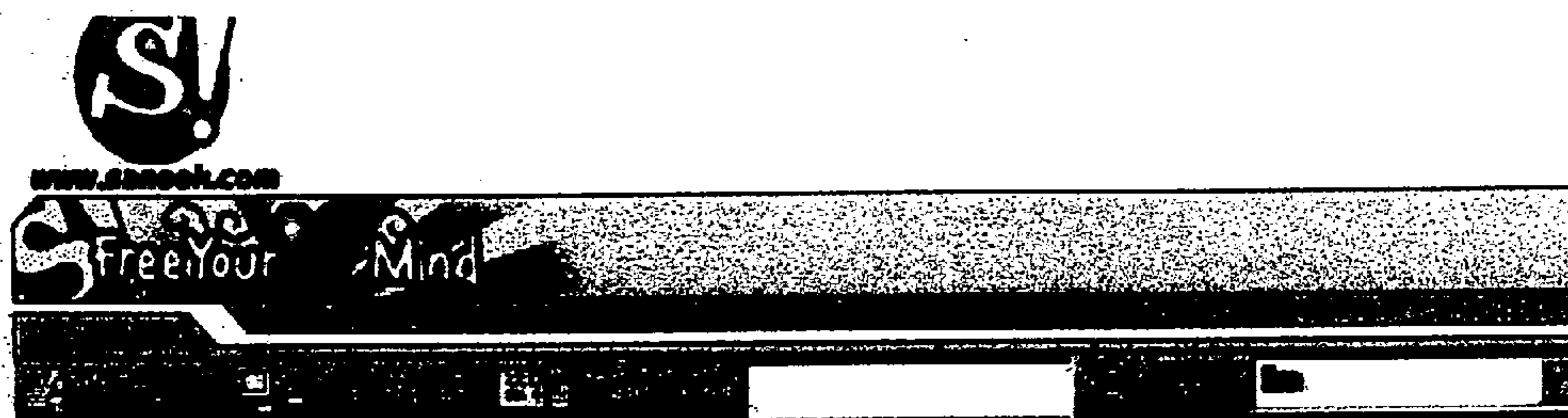
- อรพันธ์ บวรรักษา. (2544). "ภาษาปาก," *วรรณวิทัศน์*. ปีที่ 1. หน้า 100.
- Allan, Keith & Kate Burridge. (1989). "Euphemism, Dysphemism, and Cross – Varietal Synonymy," in *La Trobe Working Papers in Linguistics*.
- Leetrakul, Dhirajit. (1978). *Linguistic Taboo in Thai*. Master's Thesis. Bangkok : Institute of Language and Culture for Rural Development. Mahidol University. Photocopied.
- Park, M. R., & Floyd, K. (1996). "Making Friends in Cyberspace," *Journal of Communication*. 46 : 80 – 97.
- Walther, J.B., Anderson, J.F., & Park, D.W. (1994). "Interpersonal Effects in Computer- Mediated Interaction: A Meta-Analysis of Social and Antisocial Communication," *Communication Research*. 21: 460 – 487.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา
ในเว็บไซต์ mweb.co.th และ เว็บไซต์ sanook.com

ตัวอย่างการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนาชื่อ "Free of Your Mind"
ในเว็บไซต์ sanook.com

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างการเก็บข้อมูลกระดานสนทนาต่าง ๆ ใน
เว็บไซต์ mweb.co.th และ เว็บไซต์ sanook.com

กระดานสนทนาใน www.mweb.co.th หัวข้อ ดาราหนังร้อง
ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน พ.ศ. 2546

กลอน ให้ D2B

ตั้งกระทู้โดยคุณ : นุ๋บัว [1 ก.พ. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 23 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

พวกมัน	จำนวน 5 คำ
ไอ้	จำนวน 1 คำ
มีง	จำนวน 2 คำ
ตีน	จำนวน 1 คำ
ฉิบหาย	จำนวน 1 คำ
k-u	จำนวน 1 คำ
ไอ้พวกควาย	จำนวน 1 คำ
กู	จำนวน 1 คำ

โห่ อับอายแทนประเทศชาติในงานmtv กับD2B

ตั้งกระทู้โดยคุณ : กุ๊ก [4 มี.ค. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 29 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

โคตะระเก็กเลย	จำนวน 1 คำ
มี—ง	จำนวน 1 คำ

บอลลูน VS พลอย ศีกแห่งความ sexy ที่ชายจับตามอง ใครจะชนะ????

ตั้งกระทู้โดยคุณ : ลายคราม [12 เม.ย. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 4 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

ตอนนี้ กระแส บอลลูน ที่น่ารักกกและมี ... ที่มโหฬารมาก	จำนวน 1 คำ
บอลลูนคือรายหล่อ แม่-งนมโค-คบัก	จำนวน 1 คำ

เหตุใดบางคนถึงไม่ชอบ F4

ตั้งกระทู้โดยคุณ : siriporn19@mweb.co.th [14 เม.ย. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 22 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

มี.ง	จำนวน 1 คำ
B.i.t.c.h	จำนวน 1 คำ
ไอ้ Son Of A B.i.t.c.H !	จำนวน 1 คำ
Your Mother FuckKer	จำนวน 1 คำ

กระดานสนทนาใน www.sanook.com หัวข้อ Free of Your Mind

ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน พ.ศ. 2546

ถ้าต่อไปแฟชั่น "โนบรา" ฮิตพวกสาว ๆทั้งหลายจะฮิตตามไหมคะ

ตั้งกระทู้โดย คุณ : สาวบริสุทธิ์ [1 ก.พ. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 50 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

กรู จำนวน 1 คำ

สาวไทยมี___ให้โนกับเค้าด้วยเหรออ จำนวน 1 คำ

วาเลนไทน์ที่ผ่านมามีใครไม่ได้ดอกไม้บ้างคะ

ตั้งกระทู้โดย คุณ : tanandvic@thaimail.com [14 ก.พ. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 49 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

ชิบเป้ง จำนวน 1 คำ

ตุรุ จำนวน 1 คำ

คุณคิดอย่างไรกับหนังสือเรื่อง "ผู้ชายเลวกว่าหมาและไม่ได้มาจากดาวอังคาร"

ตั้งกระทู้โดย คุณ : อยากรู้อบบ้าง [6 มี.ค. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 96 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

ก-ร-ะ-ห-รี้ จำนวน 1 คำ

ดอก-ทอง จำนวน 3 คำ

s-u-c-k-s จำนวน 1 คำ

f..u ..c..k จำนวน 1 คำ

ขอถามความรู้สึกของคนไม่มีแฟนหน่อยว่ารู้สึกอย่างไร

ตั้งกระทู้โดย คุณ : ferrycos@yahoo.com.au [8 เม.ย. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 100 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

มีผ.สระอ้วนใจ จำนวน 1 คำ

E-คนตั้งกระทู้ จำนวน 1 คำ

เจี้ยน รีเปิ้ลละ จำนวน 1 คำ

ก้อหวังจาฟันเลาะมะ จำนวน 1 คำ

ทำไมผู้ชายชอบคิดแต่เรื่องsex จำนวน 1 คำ

พอถูกฟันแล้วทั้ง ไม่เคยมีแฟนอีกเลย จำนวน 1 คำ

กระดานสนทนาใน www.sanook.com หัวข้อ Talk of the Town
ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน พ.ศ. 2546

สหรัฐเตรียมพร้อมหลังเกาหลีเหนือขู่อโจมตีก่อน

ตั้งกระทู้โดย คุณ : ศูนย์ข่าวหัวเห็ด [7 ก.พ. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 68 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

..อัสหรัฐ จำนวน 1 คำ

ku จำนวน 1 คำ

มี---ง จำนวน 1 คำ

fuc.....k จำนวน 1 คำ

ไอ้สา...ดด จำนวน 1 คำ

"ยู๋ยี้" ได้แฟนฝรั่งแถมได้ลูกแฝดในท้อง 3 เดือนแล้ว

ตั้งกระทู้โดย คุณ : ศูนย์ข่าวหัวเห็ด [10 มี.ค. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 65 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

แx-ด จำนวน 1 คำ

รxxน จำนวน 1 คำ

f _king จำนวน 1 คำ

bi _h จำนวน 1 คำ

แม่ง จำนวน 1 คำ

โค.....รด จำนวน 1 คำ

ฮ่องกงพบสูตรแก้ไขหวัดมรณะโอกาสหายมีถึง 95%

ตั้งกระทู้โดย คุณ : ศูนย์ข่าวหัวเห็ด [4 เม.ย. 2546]

จำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น 187 คน

การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีดังนี้

หวะ จำนวน 1 คำ

E Y ร้าย จำนวน 1 คำ

ชิบหาย จำนวน 1 คำ

ภาคผนวก ค

กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ
ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา

การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนามีดังต่อไปนี้

1. การละ (Clipping)

1.1 การละพยัญชนะหรือสระ

1.1.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการละพยัญชนะหรือสระ มี 96 คำ

1. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) จำนวน 40 คำ ได้แก่

1. ..ucker	21. แม่..
2. FUC..., fuc..	22. เย้.แม่
3. ..อัสหรัฐ	23. แร.....มาก
4. แ....ก	24. ส...เอี้ย
5. แ...ด	25. สัน...ลบไปแล้ว
6. แ...ง	26. สันด.. เอี้ย
7. เข้ามาหาค...ยอะไระ	27. เสือ..
8. เจี้ย...มากสินะ	28. ห.
9. จีบ...าย	29. หน้าตัวเมี..
10. จีบหา....	30. หัว ค .. ย
11. ซาติหม....	31. อดแด..
12. ดอแห..	32. อี้ด....ก..ท....ง..
13. ดอแห...	33. อีหน้าหม.....
14. ผั....	34. ไอ้คว.
15. ผู้หญิงร.. น	35. ไอ้ควา.....
16. พวกม...	36. ไอ้เว...
17. ม...ง	37. ไอ้สั....
18. มันเงี.....	38. ไอ้สาร...ว
19. มี.	39. ไอ้เห.
20. มี..	40. เฮงช...

2. การละพยัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_) จำนวน 29 คำ ได้แก่

1. bi_ _h	16. ดอแ...ล
2. bi_ch	17. ดายยัง...งอะ
3. f_ _king	18. นำช้ก_าว
4. f_ck, F_ck	19. ผั_
5. f_ckin' boyband, f_cking liar	20. มันก็เงี__กัน
6. เ...วมาก	21. มี_
7. แ_ก	22. แม่_
8. แ...งเอี้ย	23. ไม่รู้มันมีกระด_หรือเปล่า
9. แ_ด	24. สันดี_
10. ไ_	25. เสียวตุ_
11. คนจ้_ไร	26. เสี_ก
12. คว_ย	27. หน้าด_น

13. โด_ร

28. หัวค_ย

14. ซาติ_มา

29. ไอ้ตต_

15. ดอกท_ง

3. การละพัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) จำนวน 16 คำ ได้แก่

1. bullsh- -t

9. คนจ้-ไร

2. f- -

10. คาบไปแ- กเสียแล้ว

3. f-cker

11. จีบท- -ย

4. f-k

12. ทำห-อะไรละ

5. fu-k

13. เสี-ก

6. -uck

14. เสือ-อะไรกับคนอื่น

7. เือก

15. ไอ้ตัวเี้ยม

8. แ-ด

16. ไอ้พวกสัน-น

4. การละพัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายกากบาท (x) จำนวน 5 คำ ได้แก่

1. fixxcked

2. บัดซxx

3. มีxx

4. ร้xxน

5. เสีxxก

5. การละพัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายดอกจัน (*) จำนวน 4 คำ ได้แก่

1. F*CK YOU

2. f*cking

3. f*king

4. ตายโง่

6. การละพัญชนะหรือสระ โดยใช้เครื่องหมายอัฒเจรีย (!) จำนวน 2 คำ ได้แก่

1. bltch

2. shl!t

1.1.2 การเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรในการละพัญชนะหรือสระ จำนวน 1 คำ ได้แก่

พวกนี้

1.2- การละพยางค์ มีจำนวน 8 คำ ได้แก่

1. การละพยางค์ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...)จำนวน 7 คำ ได้แก่

1. ดอ.....

2. คนระ.....

3. หน้าตัว...

4. ระ...

5. ไอ้พวกหน้า.....

6. หน้า เมีย

7. ไอ้ ... หาย

2. การละพยางค์ โดยใช้เครื่องหมายัญประกาศ (_) จำนวน 1 คำ ได้แก่
กระทุ้ง___

1.3 การละคำ มีจำนวน 7 คำ ได้แก่

1. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายกากบาท (x) จำนวน 4 คำ ได้แก่

xxxสุดขีด xxx = แรด

ถ้าทำ xxx กับผู้หญิงจะเป็นman 100%

ถ้ามีจะ xxx ทุกวัน

เมื่อมีรักมันก็อยากมี x x xเป็นธรรมดา

2. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...)จำนวน 2 คำ ได้แก่

ตัด..ดีที่สุด

ลองยั่วเขาดูซิ ว่าเขาอยากจะ...กับคุณไหม

3. การละคำ โดยใช้เครื่องหมายัญประกาศ (_) จำนวน 1 คำ ได้แก่

สาวไทยมี___ให้โนกับเค้าด้วยเหอ

2. การย่อคำ (Abbreviation) มีจำนวนทั้งสิ้น 9 คำ

1. F.U., fu

2. SOB

3. ขอ ส. น้อย

4. ด.จ.ร.

5. ป.ญ.อ

6. ปญอ.

7. มี ม. น้อย

8. ส.ก.

9. สาวกรs ปาก ม. ไง

3. การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ มีจำนวนทั้งสิ้น

3.1 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศโดยคงความหมายเดิม ซึ่งมีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษและภาษาไทย จำนวน 8 คำ ได้แก่

1. make love

2. penis

3. Sexy

4. เซ็กซ์จัดเกิน, มีเซ็กซ์

5. ฟัก u, ฟัก me
6. รูปนู้ด
7. เรื่อง SEX มีกันทั่วครัวเรือน, มีsex
8. หนังสือ

3.2 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศโดยแปลเป็นคำในภาษาไทย จำนวน 11 คำ ได้แก่

1. Foot heel (ส้นตีน)
2. Golden Flower
3. rhino mak kub kor bok
4. Your Mother Fucker
5. กวน my feet
6. ปากเนี้ย(dog), พกส.ปากDog
7. ต้องมีWIFEแล้ว
8. หน้า woman
9. ไ้ Buffalo, อีBUFFALO
10. ไ้ Milk อันแสนที่จะเล็ก
11. ไ้ บัฟฟาโร่

4. การใช้อุปมา (Metaphor) มีจำนวนทั้งสิ้น 15 คำ

1. กีฬานนเดีย
2. ชอบให้เราดูได้ไข่ดรากรอนบอล
3. ตอ ใหญ่
4. ตัด แมม มอธ เลย
5. ถ้าเขาไม่ชอบให้เราอม นกเขา
6. ปากสุนัข
7. ผู้หญิงตีกัน
8. สวรรค์ของมนุษย์
9. หัวล่าง
10. อยากเห็นไข่พีบีจ้ง
11. อยากเอาท่อนเอ็นใส่ปาก
12. อาวุธประจำตัวใหญ่
13. ไ้กระป๋อง
14. ไ้ปากปีจอ
15. ไ้หนูประจำกาย

5. การเปลี่ยนตัวอักษร มีจำนวนทั้งสิ้น 138 คำ

5.1 พยัญชนะ จำนวน 68 คำ ได้แก่

1. การเปลี่ยนพยัญชนะ จำนวน 31 คำ ได้แก่

1. chit
2. กวนทีน
3. กวนดิน
4. โคตรเขี้ยเลย
5. จัลไร
6. เจือก
7. เจี้ยสุดๆ
8. ช่างแม่ม
9. ชิบหาย
10. ชิพหาย
11. ตู
12. ทูเรส
13. พวกเวน
14. ฟะ
15. ฟะ
16. เฟีย
17. มิน
18. มีม
19. เยีท
20. ล่าน
21. หน้าเอี้ย
22. หมอหัวดวย
23. หัวชวย
24. เอี้ย
25. ไอ้ชวย
26. ไอ้พวกเขี้ย
27. ไอ้พวกเวล
28. ไอ้ฟราย
29. ไอ้เวง
30. ไอ้เอี้ย
31. เอีญ

2. การเพิ่มพยัญชนะ จำนวน 31 คำ ได้แก่

1. กกุ
2. กรุ

5. การสลับตำแหน่งของพยัญชนะ มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

โครต เป็นการสลับตำแหน่งของพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

5.2 การเปลี่ยนสระ มีจำนวน 9 คำ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะได้แก่

1. การเปลี่ยนสระ มีจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.015 เช่น

1. อี เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อี แทนที่ สระ อี
2. มิง เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อี แทนที่ สระ อี
3. ฟอมิง เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อี แทนที่ สระ อี
4. มิง เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อี แทนที่ สระ อี
5. กุ เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อุ แทนที่ สระ อุ
6. เม่ง เป็นการเปลี่ยนรูปสระ เอ แทนที่ สระ แอ

2. การเพิ่มสระ มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

ต่อแหละ เป็นการเพิ่มสระ อะ

โคตระ เป็นการเพิ่มสระอะ

3. การลดสระ มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

เหี้ย แทนคำว่า /hiə/เป็นลดสระ อี

5.3 การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 ได้แก่

1. แด็ก เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
2. แร็ด เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
3. ค้าย เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์โท แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
4. แด็ก เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ตรี แทนที่ วรรณยุกต์ สามัญ
5. แม้ง เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์โท แทนที่ วรรณยุกต์ เอก
6. แม้ง เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์จัตวา แทนที่ วรรณยุกต์ เอก
7. ไอส์ดัว เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่ วรรณยุกต์ โท
8. ไอ่ เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่ วรรณยุกต์ โท

5.4 การเขียนในรูปของคำอ่าน จำนวน 8 คำ ได้แก่

1. จันไร
2. ระยัม
3. สะใจโคด
4. อับปรี
5. อัย
6. อุบาค
7. ไอ้ชาดซัว
8. ไอ้ลัด

5.5 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง จำนวน 21 คำ ได้แก่

1. ช่ามาน

2. ไม้ไผ่
3. จานไร
4. จีบ
5. ทรู
6. ปานยาอ่อน
7. พระ
8. พระ
9. เปรีย
10. เมิง
11. ระยाम
12. ว้อย
13. อ้านเวน
14. อ้าย
15. อ้ายฟาย
16. อ้ายสาด
17. อีป้งยาอ่อน
18. ไม้จัด
19. ไม้ฟาย
20. ไม้สาด, อีสาด
21. อีบอ้าย

5.6 การเปลี่ยนตัวสะกดที่มีมากกว่า 1 ลักษณะ มีจำนวน 24 คำ ได้แก่

1. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนสระ มีจำนวน 1 คำ ได้แก่
 ซัพหาย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ซ แทนที่ พยัญชนะ ฉ และ พยัญชนะ พ แทนที่ พยัญชนะ บ
 นอกจากนั้นมีการเปลี่ยนสระ อี แทน สระ อี
2. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ มีจำนวน 5 คำ ได้แก่
 ไอเกือก เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ก แทนที่ พยัญชนะ ส และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ
 แทนที่ วรรณยุกต์ โท
 ไอเวง เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ง แทนที่ พยัญชนะ ร และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่
 วรรณยุกต์ โท
 ไอเฮีย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ฮ แทนที่ พยัญชนะ ท และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่
 วรรณยุกต์ โท
 เขีย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ซ แทนที่ พยัญชนะ ห และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่
 วรรณยุกต์ โท
 หน้าฮี เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ฮ แทนที่ พยัญชนะ ท และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่
 วรรณยุกต์ โท
3. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเพิ่มพยัญชนะ มีจำนวน 2 คำ ได้แก่
 พวกรมรัก เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ร แทนที่ พยัญชนะ ง และเพิ่มพยัญชนะ ก

6. การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษ มีจำนวนทั้งสิ้น 35 คำ

6.1 การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทย จำนวน 34 คำ

1. Ai Ba	18. mueng
2. ai shart ma	19. MUNG
3. bighum	20. Quay
4. E Y ร้าย	21. RAYUM
5. E โบว์, e โง่	22. TOOD
6. E-Dok-Thong	23. wa
7. E-DORK	24. yet
8. e-ruk ba	25. กระree
9. Gu, gu	26. โครงการ HIE ของสหรัฐเริ่มขึ้นแล้ว
10. hia	27. โซว์ HEE
11. iขวน, i' Mafia, i ba!	28. ด่า..Saad
12. Kalee, KA REE	29. พฤติกรรม here
13. KHUAY	30. พวกRAT
14. ko	31. มันต้องเหยียบชาติอื่น ๆ ให้อยู่ได้ teen, สันTeen
15. koo	32. ลูก rad
16. KU, Ku, ku	33. อีดok
17. KuaY	34. ไอ้well

6.2 การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษโดยใช้วิธีเทียบกับอักษรไทย จำนวน 1 คำ ได้แก่

kvy แทนคำว่า /khuaj/

7. การเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวนทั้งสิ้น 230 คำ

7.1 การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ จำนวน 215 คำ ได้แก่

7.1.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 125 คำ ได้แก่

1. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) ในการเว้นวรรคตัวอักษร จำนวน 62 คำ ได้แก่

1. f..u..c..k	32. แด.ก
2. F.u.c.k you	33. ต.อ.แ.ท.ล
3. fuc.....k	34. ตอแ.ท...ล
4. Fuc....k	35. ตอแ.ท.ล
5. fuc..k	36. ดี..น
6. S.h.I.T	37. ทุเร.ศ
7. s.u.c.k	38. ป้.ญ.ญ.า.อ้.อ.น
8. Son of a b.i.t.c.h, Son Of A B.i.t.c.H	39. พวกมี...ง
9. เ.....ล.....ว	40. มี.....ง
10. เ..ยี้..ด	41. มี..ง
11. เ.สี.ย.ว	42. มี.ง

12. เสี.อ.ก	43. แม่.....ง
13. แ.ด.ก	44. แม่...งก็ได้แต่สะใจซัดดัม
14. แม่.ง	45. แม่..ง
15. โ...ว...ย	46. แม่.ง
16. โ.ค..ต...ร	47. สันตีน
17. โง.เง.า	48. สันตี...น
18. ก.ร.ะ.แ.ด.ะ	49. สันตี.น
19. ก.ร.ะ.จ.อ.ก.	50. สัน.ค.า.น
20. กวนสันตีน	51. ห้.....า
21. กวนสันตี.น	52. ห้.า
22. ค.....ว.....ย.....	53. หัวคว.ยวะ
23. ค.ว.ย	54. อี.ส.ตว์
24. ควา.....ยครับ	55. อี.ด.อ.กท.อง
25. ควา..ย	56. อี.แร.ด
26. โค.ตร	57. ไอ้คว...ย
27. โค.ตร	58. ไอ้พวกผีเปร..ต
28. จี.เง.า	59. ไอ้สัด.ว
29. ฉิ.บ.หาย	60. เฮ.ง.ชวย
30. ชา.ติ ชั.ว	61. เฮง...ช..ว.ย
31. แด.....ก	62. เ..ฮ...ง..ช..ว..ย

2. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 47 คำ ได้แก่

1. B-I-T-C-H	25. ตั้วม-นเอง
2. Bull-shi-t	26. ต-า-ย-ห้-า
3. F-u-c-k	27. ตู---ด
4. S-T-U-P-I-D	28. ผั-ว
5. s-u-c-k-s	29. มี-ง
6. เเจี่ยน	30. มี---ง
7. เมีย	31. แม่-ง
8. เย็ด	32. แม่---ง
9. เสี-อ-ก	33. แม่-----ง
10. แ - ม่ - ง	34. แร-ด
11. แ - ม่ง	35. วะ
12. แม่-ง	36. ส-ถุ-น
13. แร-ด	37. สัน - ตี-น
14. แ-----ร-----ด	38. สันดา-น
15. โ-ค.ตร	39. สาระ เ-ล-ว
16. โ-ค-ต-ร	40. เสี-อก
17. ไอ้	41. หน้า---ต---วเมี---ย

18. ไ-อั-ปั	42. ห-มา
19. ค-ว-ย	43. ห-า
20. ค-ว-า-ย	44. อีตอ-กทอง
21. โค—ตร	45. อีสา-ระ-เล-ว
22. ฉิ-บหาย	46. ไอ์ข้างเย-ด
23. ฉิ—บหาย	47. ไอ์-ส-ด-ว
24. ช่างแม่-ง	

3. การใช้เครื่องหมายสัญประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 7 คำ

1. shi_t
2. แม่_ง
3. เสี_อก
4. เสือ_ก
5. ห_า
6. _ยี้ _ด_
7. หน้าค_ว_ย

4. การใช้เครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

- /สืออก
มี/ง
แม่/ง

5. การใช้เครื่องหมายชนิดขีด () ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

- แ(ร)ด
โ(ค)ตร
ร(า)น

6. การใช้เครื่องหมายบวก (+) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

- มี+ง
ปากห+มา

7. การใช้เครื่องหมาย (~) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

- แร~~~ด

7.1.2 การเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 85 คำ ได้แก่

1. b i t c h	44. ต อ แ ห ล
2. F u c k, F U C K	45. ตู ด
3. s u c k	46. ตอ แห ล
4. เมี ย	47. ตั ว ช ว ย
5. เยี ด	48. ตายห่า
6. เสี อ ก	49. ตี น
7. เสี อก	50. ทู เร ศ
8. เหี ย	51. นั ง
9. เอี ง	52. บั ด ช บ

10. แ ก
11. แ ต ก
12. แ ต ต
13. แ ม่ ง
14. แ ม่ ง
15. แ ร ด
16. แ ร ด
17. โ ค ต ร ชั้ว
18. โ ค ต ร
19. โ ว ย
20. ไ อ้
21. ไ อ้ บ้ำ, อี้ บ้ำ
22. ไ อ้ สั ต ร์
23. ไ อ้ สันดานหม ำ
24. ก ระ แ ต ะ
25. ก ระ ต อ
26. กู
27. ก ระ โ ป ก
28. ก ระ ต อ
29. ค ว ย
30. ค ว ำ ย
31. ค ว ย
32. ค ว ำ ย
33. ค ว ย
34. โ ค ต ร
35. โ ค ต ร
36. โ ค ต ร
37. จั ญ ไร
38. ฉิ บ ห ำ ย
39. ฉิ บ ห ำ ย
40. ตั ต จ ริ ต
41. ตั ต จ ริ ต
42. ตั ต จ ริ ต
43. ต อ แ ห ล
53. ปั ญ ญ ำ อ่ อ น
54. ป ำ ก ห มา
55. ป ำ ต ำ ย ชะ
56. ผั ว
57. พ ว ก จั ง ไร
58. พ ว ก ห น้ ำ ตั ว เมี ย
59. พ ว ก มั น
60. มี ง
61. แ ม่ ง
62. เปี ด
63. ระ ย ำ
64. แ ร ด
65. ว ะ
66. ว ะ
67. โ ว ย
68. สั ต ร์ เ ต ร จ ฌ ำ น
69. สั ต ร์
70. สั น ตี น
71. เสี อ ก
72. เสี อ ก
73. เสี อ ก
74. ห น้ ำ ต ำ ห ม ำ ไม่ แ ต ก
75. ห ม อ ย
76. ห ห ำ
77. หี
78. ห น้ ำ สั น ตี น
79. อี้ เ ว ร
80. อี้ โ ง ่
81. อี้ ด อ ก ท อ ง
82. อี้ ด อ ก
83. อี้ เ หี ย
84. ไ อ้ เ ล ว
85. ไ อ้

7.1.3 การเว้นวรรคพยัญชนะและสระแบบผสม คือในหนึ่งคำมีการใช้กลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษรมากกว่า 1 อย่าง มีจำนวน 5 คำ ได้แก่

1. การใช้ช่องว่างระหว่างตัวอักษร และเครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ก ะ – แ ตะ

2. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (..) และเครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

มี../ง

3. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) และเครื่องหมายัญประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ช้_ก-ว่_าว

4. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (..) เครื่องหมายยัติภังค์ (-) และเครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

ควา/-..ย

ติ/-..น

7.2 การเว้นวรรคตัวอักษรทีละพยางค์ มีจำนวน 15 คำสามารถแบ่งกลวิธีดังกล่าวออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคทีละพยางค์ และ การเว้นช่องว่างระหว่างพยางค์

7.2.1 การใช้เครื่องหมายต่างๆในการเว้นวรรคทีละพยางค์ มีจำนวน 10 คำ ได้แก่

1. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 6 คำ ได้แก่

1. จัญ-ไร

2. จิบ-หาย

3. ดอก-ทอง

4. ระ-ย่า

5. ไอ้-สัตว์

6. ไอ้-ระ-ย่า

2. การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ปัญ.ญา.อ่อน

ไอ้ระ...ย่า

ไอ้ระ.ย่า

3. การใช้เครื่องหมายัญประกาศ (_) ในการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ระ_ย่า

7.2.2 การเว้นช่องว่างระหว่างพยางค์ มีจำนวน 5 คำ ได้แก่

กะ แตะ

กะ หรี

จิบ หาย

ดอ แหล

อี ดอก ทอง

8. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดผู้วิจัยพบว่า มีคำจำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดอยู่ในกลวิธีการหลักเกี่ยวกับการใช้คำไม่สุภาพตามแนวคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวดี ศรีลัมพ์ (2544) และวิทวัส เกื่อนทอ (2544) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างกลวิธีการหลักเกี่ยวกับการใช้คำไม่สุภาพ โดยใช้กลวิธีดังต่อไปนี้

8.1 การใช้คำเชิงวิชาการ จำนวน 3 คำ ได้แก่

1. การมีเพศสัมพันธ์
2. ร่วมเพศ
3. อวัยวะเพศ

8.2 การใช้คำผวน จำนวน 8 คำ ได้แก่

1. คุณคิงรวย
2. ถ้าคุณไปหาที่ระก้อระวัง HIV รับประทานนะครับ
3. ป่าหมาก (คำผวน)
4. หล่อแต่เตื่อ
5. เห็นหมี
6. อีโนตม
7. เอฟฟายหัวโค
8. แอก็

8.3 การใช้ภาษาถิ่น จำนวน 3 คำ ได้แก่

1. บักชวดลวด
2. บักห่า
3. ไอ้ง่าว

8.4 การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพ จำนวน 6 คำสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

8.4.1 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่พยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

1. 11 รด
2. 66 รด
3. A\$\$hole

8.4.2 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่คำ มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

1. มี ... ที่มโหฬารมาก
2. ไอ้อ @#%\$&*/*!/?\^>~
3. ไอ้อ8;p gsuhp g;i gpHfg-h (/khuaj/, /hĩa/, /we:n/, /jét khê:/)

8.5 การเขียนในรูปของการสะกดคำ จำนวน 17 คำ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

8.5.1 การเขียนในรูปของการสะกดคำโดยไม่มีการเว้นวรรค มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

- กวนตออินอ
ผสระอัว
หอสระอี

8.5.2 การเขียนในรูปของการสะกดคำโดยมีการเว้นวรรค มีจำนวน 14 คำ ได้แก่

1. การเว้นวรรคโดยเว้นช่องว่าง มีจำนวน 7 คำ ได้แก่

ก อุ

มอ อี งอ

พวก เ ตามด้วย ว และร

ร เรือ สระ แ ด

ระ ย อ่า

สัน ต สระอี น

ไ้พวก ห เต็ม ไ้ เอก และสระ อา

2. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 5 คำ ได้แก่

ก-อุ

ดอ-อี-นอ

ผ-สระ-อัว

ส - เอือ - ก

ห - ม -สระ อา

3. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายจุลภาค (...) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ผอ...สระ...อัว

4. การเว้นวรรคโดยใช้เครื่องหมายบวก (+) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ก+อุ

8.6 การใช้คำสแลง จำนวน 16 คำ ได้แก่

1. big dick
2. dick
3. dick head
4. prick
5. pussy
6. the long dick
7. กวนสัน
8. ของสงวน
9. เจอสหบาทา
10. จีบ
11. จีบเป้ง
12. นางแบบสาวทรงโตของดไวท์
13. พวกส.ใส่เกือก
14. ฟันสาวจู้ดีกว่า
15. อีตัว
16. ไ้หน้าเห้

8.7 การประสมคำและการกลมกลืนเสียง จำนวน 1 คำ ได้แก่

แควด (ควาย+แคว--ค)

8.8 กลวิธีการหลักเสียงการใช้คำไม่สุภาพที่ใช้มากกว่า 1 วิธี มีดังต่อไปนี้

1. การละกับการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 6 คำ ได้แก่

Bull-sh..t แทนคำว่า /bul fit/ เป็นการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

ค...ว... แทนคำว่า /khuaj/ เป็นการละพยัญชนะ โดยการเว้นว่างพยัญชนะ และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...)

ตอ-แล แทนคำว่า ตอแหล เป็นการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

ท่า_ห_ยไร แทนคำว่า /tam hīa rai/ เป็นการละสระและวรรณยุกต์ โดยการเว้นว่าง และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_)

2. การละกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

เป็นกระเทยที่แ...ลมาก ๆ หมายถึงคำว่า แหล ซึ่งเป็นคำสแลงมาจากคำว่า ตอแหล

3. การเปลี่ยนตัวสะกดกับการละ มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

เฮี_ แทนคำว่า /hīa/ เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ฮ แทน พยัญชนะ ห และเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญ แทนที่ วรรณยุกต์โท และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_)

โคร_ แทนคำว่า โคตร เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะระหว่างพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ด และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (_)

4. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวน 48 คำ ได้แก่

4.1 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 4 คำ ได้แก่

ชี บ ห าย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน พยัญชนะ ฉ

ตัว เ ชี ย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน พยัญชนะ ห

ทุ เร จ เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ จ แทน พยัญชนะ ศ

พว ก เี ย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ฮ แทน พยัญชนะ ห

4.2 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

ชี.บ.หาย เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทน ฉ

สัง...ดิง เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ง แทน พยัญชนะ น

4.3 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ห้วฅ-ว-ย เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ฅ แทน พยัญชนะ ค

4.4 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ก ร ะ ห รี เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ร

เล ว ว ว เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ว

ห ว ะ เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ห

4.5 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ค.ร.ว.ย. เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ร หลังพยัญชนะ ค

ฉ.บ.หายยย เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ย

กระ..หรี เป็นการเพิ่มพยัญชนะ ร

4.6 การเพิ่มพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 4 คำ

กระ-หรี เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ก

กระ-ห-รี เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ก

ก-ร-ะ-ห-รี เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ก

พวกม-รึ่ง เป็นการเพิ่มรูปพยัญชนะ ร หลัง พยัญชนะ ม

4.7 การลดพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

Bush-it เป็นการลดรูปพยัญชนะ l

Bul-shi เป็นการลดรูปพยัญชนะ l และ t

4.8 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 4 คำ

โค ร ต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค ร ต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.9 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

โค.....รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค.ร.ต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.10 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายสัณฐานประกาศ (_) มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

โค_รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โคร_ต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.11 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายบวก (+) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

โค+ร+ต+ เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.12 การสลับตำแหน่งพยัญชนะกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

โค-รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โคร-ต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

โค——รต เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต

4.13 การเปลี่ยนรูปสระกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

มิ-ง เป็นการเปลี่ยนรูปสระ อี แทน สระ อี

4.14 การเพิ่มสระกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มี 1 คำ ได้แก่

โค ตะ ระ เป็นการเพิ่มสระ อะ

4.15 การเพิ่มสระกับการเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ตายห่-าาาาาา

โค-ตะ-ระ

หะ-มา

4.16 การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์กับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ไ อ เป็นการเปลี่ยนวรรณยุกต์ สามัญ แทน วรรณยุกต์ โท

ก ะ ห รี เป็นการเปลี่ยนวรรณยุกต์ สามัญ แทน วรรณยุกต์ เอก

ไ อเว ร เป็นการเปลี่ยนวรรณยุกต์ สามัญ แทน วรรณยุกต์ โท

4.17 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

ไ อ๊ สาด

4.18 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

ส.....ด

ไ อ๊สา...ด

ไ อ๊ฟ.า.ย

4.19 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายคั่น (/) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

อ้ายไ่ว่

4.20 การเขียนในรูปของคำอ่านกับการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

โค ด

4.21 การเขียนในรูปของคำอ่านกับการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 3 คำ ได้แก่

โค.ด

อ๊ส้....ด

ไ อ๊ส้.ด

4.22 การเขียนในรูปของคำอ่านกับการเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางและการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

อ้ายส้-ด

4.23 การเพิ่มพยัญชนะ, การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคางและการเว้นวรรคตัวอักษรโดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

บา.....ดไซ.....บบบบบ

สา.....ดดดดดดดดดดดดดดดด

5. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 5 คำ ได้แก่

5.1 การเปลี่ยนพยัญชนะ มีจำนวน 4 คำ ได้แก่

ซิบเป้ง	แทน	จิบเป้ง
ซิปเป้ง	แทน	จิบเป้ง
ซัพเป้ง	แทน	จิบเป้ง
เลวซิบ	แทน	เลวจิบ

5.2 การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ตรี แทนที่ สามัญ มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

จิบเป้ง	แทน	จิบเป้ง
---------	-----	---------

6. การเปลี่ยนตัวอักษรกับการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ มีจำนวน 2 คำ ได้แก่

มีเช็กส์ เป็นการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ ส แทนที่ พยัญชนะ ซ

เช็ก เป็นการลดรูปพยัญชนะ ซ กับตัวการ์นต์

7. การเว้นวรรคตัวอักษรกับการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ มีจำนวนทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

7.1 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ในการเว้นวรรคและสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษเพื่อให้ตรงกับเสียงในภาษาไทย มีจำนวน 1 คำ คือ

k-u

7.2 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) ในการเว้นวรรคและสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษเพื่อให้ตรงกับคำในภาษาไทย มีจำนวน 1 คำ คือ

ku.y

8. การเว้นวรรคตัวอักษรและการใช้อุปลักษณ มีจำนวน 1 คำ คือ

เลีย ห-อ-ย

9. การเว้นวรรคตัวอักษรกับการใช้ภาษาถิ่น มีจำนวนทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

9.1 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายคั่น (/) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

บัก/ค/ว/ย

9.2 การเว้นวรรคตัวอักษรใช้เครื่องหมายบวก (+) ในการเว้นวรรค มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

บักเป+รด

10. การใช้อุปลักษณกับการแยกพยางค์ มี 1 คำ ได้แก่

พวกเราหันมาแข่งให้พวกมัน ไหน-ก-เขและสระ อา ไม่ขึ้นดีกว่า

11. การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทยกับการใช้คำสแลง มีจำนวน 1 คำ ได้แก่

อยาก Fun ทั้ง2แบบ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววิภาพรรณ แจ่มจร
วันเดือนปีเกิด	27 เมษายน 2521
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2 หมู่ 2 ตำบลไทรม้า อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษา โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี
พ.ศ. 2543	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกภาษาศาสตร์ การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร